

Mattyasovszky Jenő

Hód és fején kalap

EXPRESSZ KÖNYVEK
BUDAPEST
Társszerző:
KULCSÁR ÖDÖN
(c) Kulcsár Ödön, 1990
ISSN 0230-7995 ISBN 963 323 022 5
KIADJA A NÉPSZAVA KIADÓ VÁLLALAT
MI VILÁGUNK ÉS SZERKESZTŐSÉGEI
FELELŐS KIADÓ: KISS JENŐ VEZÉRIGAZGATÓ
90-1151 PÉCSI SZIKRA NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ: DR. FARKAS GÁBOR IGAZGATÓ
FELELŐS SZERKESZTŐ: B. CSÁKY EDIT
MŰSZAKI VEZETŐ: BŐSZE LAJOS
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: HARKAI ÉVA
FOTÓMONTÁZS: FORGÁCS GYÖRGY DR.
MEGJELENT 8,33 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
BUDAPEST, 1990

1.

Az angol úr, Mr. Simon Maple alig tudta magába fojtani a mérgét. Egy teherautón kizötyögtek a sivatagba, várakoztatták a tűző napon, aztán sajnálkozva közölték: már elszállították a jurtából azt, amit keresnek. Igaz, megkínálták valami teának nevezett lötytel egy piszkoska, barna szélű pialából, s kérték maradjon ebédre, bárányt sütnék az asszonyok. Ki sem szállt az autóból, türelmetlenül hajtogatta. - Hurry up! Gyerünk már!

A teherautó visszavitte Szamarkandba. Egy keskeny sikátorban álltak meg. Szürke por ült a fák levelein, a kis kalyibák valamikor fehérre meszelt, omladozó vályogkerítésein sárgára száradt fücsomók haldokoltak, a villanydrótok olyan alacsonyan szeltek keresztül az utcát, hogy szinte bújócskára kényszerítették a járókelőket. Az angol kísérője, egy aranyfogú, hosszú copfos, fiatal nő, Nina, emelgette a drótokat, nevetve közölte, nincsen benne áram, csak lógnak itt "díszként". A sikátor egy arányos, kupolás épülethez vezetett, Ruhabad sejk mauzóleumához. Festők javígtatták a kék és sárga ábrákat, egyikük kinn üldögélt a napon. Fel sem emelte a fejét, Maple-nek mégis úgy tűnt, mintha valamilyen jelet váltott volna a lánnyal. Amikor elhagyták az épületet az angol visszanézett. A napozó munkás akkor tűnt el a fák között, futott a házak felé.

Mr. Simon Maple egy angol-olasz turistacsoporttal érkezett Szamarkandba. Végignézte a látnivalókat, de a második napra már beteget jelentett. Azt mondta, valamivel elrontotta a gyomrát. A csoport vezetője orvost akart hívni, de Maple, csak legyintett.

- Nem kell. A dinnye lehetett... Hoztam orvosságot - és a whiskysüvegét mutatta.

Amikor a csoport elbuszozott, hogy a városnézést folytassa, az angol gyors léptekkel elhagyta a szállodát, a Regisztán térre sietett, s leült a költők parkjában. Ott már várta Nina. Elég sokáig tartott a bemutatkozás, mert az angol nagyon bizalmatlan volt. Háromszor is elismételtette azt a kis szöveget, ami a kapcsolatfelvételt tette biztonságossá. Maple ugyanis férfit várt. Azt, akinek a fényképét már előre megkapta. Nina hiába mutogatta ugyanazt a fotót, az angol mégis csapdát gyanított. S ez az érzés erősödött meg benne, amikor a lány a sivatagba hívta. Meg is kérdezte.

- Nem a rendőrségnek dolgozik maga?

A lány a fejét csóválta. Keserűen nevetett.

- Én az utolsó buharai emír unokája vagyok ...

Maple nem szólt. Nézegette a költők szobraikat. Arra gondolt, ha a rendőrség le akarná fogni, megtehetné volna a szállodában is.

A lány mintha a költőkről magyarázna, suttogva beszélt.

- Csak én jöhöttem... A bátyám nem akar önnel mutatkozni... Ez érthető, nem? Én hivatalosan is tolmács vagyok... így senkinek nem szúr szemet. Ne féljen, uram!

Maple furcsa fintort vágott, mint aki valamilyen dühös disznóságot akar mondani. De aztán csak a szólás-mondást idézte.

- Prevention is better than cure! Jobb félni, mint megijedni!

Elsétáltak az Ulugbek medressze háta mögé. Egy ütött-kopott teherautó álldogált a park mellett. A gépkocsivezető, fekete szemű, ezüstszállal mintázott tubitejkás fiatalember nem szállt ki, csak kinyitotta a kocsiját. Előbb a lány kapaszkodott fel, aztán az angol. Egy óránál is hosszabban autóztak, amíg kiértek a sivatagba. Tevék álldogáltak a gyér növényzet között, magasra tartották a fejüket, mintha tudnák, hiába is fárasztanák magukat, itt már nem találnak ennivalót. A csendes homokdombocskák

között, egy bokros terület szélén, kerek jurta állt. Maple meglepetten nézegette, mert nem gondolt arra, hogy itt is laknak jurtában. Azt hitte, hogy sokkal keletebbre kellene mennie, ha ilyen sátort szeretne látni. A teherautót mély meghajlással fogadta három kaftános férfi. Látszott, hogy várták az angolt. A lány lemászott az ülésről. Röviden tanácskoztak, s aztán Nina közölte: tévedés történt... Itt már nincs az, amit keresnek.

Vissza, a város felé Maple már megenyhült. Mosolygott is ezen a teherautós cselen. Mert már biztos volt abban, hogy ez csel volt. Hol lehetne leginkább ellenőrizni, hogy követi-e valaki, mint a sivatagban? És hol lehetne legjobban meggyőződni arról, hogy nem terveznek ellene semmi rosszat, mint ezen az úton, hisz a jurtánál kirángathatták volna az autóból, s azt csinálnak vele, amit akarnak... De nem tették. Azt is helyeselte, hogy az autó itt, a városban egy ilyen elhagyatott részen, a sikátorban állt meg. Valószínű, hogy most is lesik néhányan a kerítés résein keresztül, de az mégsem a város közepe...

Mielőtt Ruhabad sejk mauzóleumától kiértek volna a főutcára, a lány megállt. Egy térképet vett elő, kinyitotta, s az ujját rátette az egyik jelre.

- Itt vagyunk... Ez a sejk sírja... Ha balra néz, látja a szállodát... Ez itt a Regisztán tér... És ide kellene mennünk... - Az ujját végighúzta az útvonalon. - Ez a Bibi-hanum mecset, ez a bazár... És itt a fordulóban a Hazret-hüzra mecset. Itt találkozunk újra... Én azonnal indulok... Tessék talán majd nézegetni egy kicsit a bazárban. Egy félórácskát. Rendben lesz így?

Bár Maple utált gyalogolni, s a jelölt út bizony hosszabb volt, mint amennyit szívesen sétált volna, bólintott.

- Rendben. Indulhat.

A lány köszönés nélkül elsietett. Jobbra fordult, s el is tűnt.

Maple úgy határozott, nem indul azonnal a kijelölt helyre. Poros, izzadt, szívesen inna egy üveg hideg sört is, visszamegy a szállodába. Néhány lépés innen, látni a hatalmas feliratot: Hotel Szamarkand.

Amikor belépett a szobájába, olyan érzés lepte meg, hogy nincsen egyedül. Megállt az ajtóban és fülelt. Végignézett a bútorokon. A fürdőszoba ajtaja nyitva volt. És az erkélyé is. A függöny mozdulatlanul lógott az ajtó előtt. A szobában rend volt, Maple leguggolt. Azt hitte valaki az ágy alá bújt. Nem látott senkit. Ám hirtelen felzubogott a fürdőszobában a vízcsap. Az angol előbb előre lépett, aztán hátra. Az ajtó mélyedésébe húzódott. Keze a nadrágzsebébe mélyedt. Egy öngyújtónak álcázott kicsike pisztolyt húzott elő. És várt. A víz még folyt. Aztán elzárta valaki. Sőt, füttyülni kezdett. Majd énekelni. Egy férfi.

Maple zsebébe rakta a pisztolyos kezét, s lassan tágabbra nyitotta a fürdőszoba ajtaját.

Egy szerelő dolgozott a vízcsapon.

Maple határozottan érezte, hogy a férfi észrevette, mégsem nézett rá, nem köszönt, nem hagyta abba a munkát. Ő szólalt meg. Angolul.

- Mi baj van?

A szerelő vigyorogva állt fel, s a kezével mutogatta, hogy nem érti, mit kérdez az úr vagy a tovaris. S visszahajolt a vízcsaphoz. Maple-nek nem került el a figyelmét, hogy még csak most kezdi széjjel szedni a csapot. A szerelő igen szakszerűen dolgozott. Új gumit tett a csapba, s próbálgatta, jól zár-e. Aztán összepakolta a szerszámait, s mosolygva kihátrált a szobából.

Maple bezárta az ajtót, ledobta vászonzakóját a fotelra, a bőröndjéből egy konzervnyitó-féleséget vett elő, megnyomott rajta egy gombot, s egy kicsike kombináltfogó pattant ki. Azonnal lecsavarta a vízcsapot. Megforgatta, nézegette. Leszerelte a másikat is. Azt is megvizsgálta. Majd hümmögve visszacsavarta mind a kettőt.

- Tévedtem volna?

Bizonytalanul nézett végig a fürdőszobában. Kicsavarta az égőket a lámpákból, bámulgatta a foglalatot. Később arra gondolt, hogy talán a szobában helyezett el valamit ez a szerelő, a fürdőszobában még csak kezdte volna a munkát. Alaposan megvizsgálta a szobát, a bútorokat is eltolta a helyükről, szétdobálta az ágyat. Nem talált semmit. Ült a fotelban a szoba közepén, mérgesen nézegette a nagy rendetlenséget. Sört vett ki a kicsike hűtőszekrényből, lepattintotta a kupakját, ivott, le sem emelte a szájáról az üveget. Aztán lassan helyrepackolt mindent.

- Kész... Most aztán mehetek fürdeni...

Amikor már az utcán járt, s kerülgette a locsolás maradványait, a sáros pocsolyákat a járdán, azon törte a fejét, miért találta gyanúsak a szerelőt. Minden normális szállodában megvizsgálják a csapokat. És olyankor, amikor a szobatulajdonos nincs otthon. Ezt így illik. Akkor most mégis mit tart gyanúsak? Végül úgy döntött magában, hogy a szerelő személyével lehetett baja. Próbált visszaemlékezni az arcára. De csak a szemtelennek tűnő vigyorát látta. A szállodai alkalmazottak tisztelettudóbbak. És ahogyan kihátrált. Mintha azt kérdezte volna a szemével: nem ismered meg? Pedig esküszik, hogy nem találkozott eddig vele. Hát akkor?

Maple megállt az egyik kirakat előtt. Óvatosan körülnézett. Ezt három-négy percenként mindig megtette, nem árt az elővigyázatosság. Most nem talált semmi gyanúsat. Visszairányította a gondolatait a szerelőhöz. Nagyon fontosnak találta az ügyet. Mert sokat kockáztat. A szabály itt is érvényes: ha valami gyanús, azonnal hagyd abba a tevékenységedet... Lassan kialakította magában a véleményét. Azt, hogy folytatja a munkát. De aztán hirtelen megvilágosodott előtte a gyanú oka. Igen! Ez a férfi nem üzveg volt. Nem is tádzsik. Az arca európai... Igen. Talán orosz. Vagy ukrán. Ez volt furcsa... És akkor most?

Lassan sétált el a szamarkandi múzeum hosszú épülete előtt, majd hirtelen elhatározással átsietett a túlsó oldalra, bement a város kis áruházába, maga sem tudta, miért, mit keres, nem akart vásárolni semmit. Nézelődött, megfogdosta a kasmírkendőket, megbámulta a színes ruhaselymeket, a csizmákat, az arannyal, ezüsttel kivarrt tubitejkákat, egyet fel is próbált, az eladó azonnal rászólt, hogy tegye le, majd ő ad, ha kér. Maple legyintett, s tovább lépett. A szomszéd pulton rézből készült függők, nyakékek, Lenin-szobrok, piros gyapotmintákkal telepingált kis teáscsészék, pialák. A meleg kezdett elviselhetlenné válni. Az izzadságszag keveredett a sokféle áru nehéz szagával. Kitántorgott a lépcsőházba, aztán az utcára.

- Öregszem - mormogta. - Eddig kibírtam volna a pokol melegét is... - Kereste a tekintetével, hol pihenhetne meg egy percre.

S az egyik padon a szállodai szerelő ült Ninával. Maple lassan az épület sarkához húzódott. Szinte a falhoz lapult.

- Ezek ismerik egymást... - Megtörölte az izzadó homlokát. - Figyelnek. Most már biztos, hogy figyelnek.

Megvárta, amíg Nina felállt a padról. A lány nevetgélt, s kedveskedve paskolta meg a szerelő arcát. S elindult a bazar felé az aprócska üzletekkel szegélyezett utcán. Olyan volt a tartása, mintha még mindig a nagypapa uralkodna ezen a tájon. Egyenes, mint a pálmafá. Ez azért is volt feltűnő, mert a bazar felől csupa hajlott hátú, kaftános, szakállas öregember jött a város felé, szegényes zsákokat cipeltek a jobb vállukon. Talán még ismerték az emírt is. A lányt hátulról világította meg a nap, a sugarak szinte felemelték a poros utcáról.

Maple a világ sok táján utazgatott már. Büszke volt arra, hogy Indiában született. Dél-Afrikában gyémántüzletekkel próbált szerencsét, néhány évig Londonban élt, ügynökösödött, aztán... Aztán Közép-Amerika következett. A nagy konszern ... Később az olaszok szolgálatába szegődött. Már elmúlt ötven éves. Megszokhatta az izgalmakat, de mostanában érzi, hogy jobban igénybe veszi ez a munka,

mint régebben.

Kellemetlenül gyorsan dobog a szíve, kicsit fullad is, és izzad, ha valami gyanúsát észlel. Az ítéletei sem olyan pontosak. És ami legnagyobb baj: határozatlanabbá vált. Régen nem mérlegelt órák hosszat, hanem percek alatt döntött. Soha nem tévedett. Most pedig azt sem tudja, hogy mit kezdjen Ninával. Mert egyáltalán baj az, ha őt, mint idegent figyelik, s csak azután avatják bizalmukba?

A szerelő is felállt a padról. S egyenesen Maple-hoz ment.

- Jó napot, uram! Tetszik ismerkedni a várossal?

- Igen - bólogatott az angol.

A szerelő elköszönt, mosolygott, kicsit kihívóan, megbiccentette a fejét, s bement az áruháza.

Az angol is elindult a Bibi-hanum mecset felé, nézte ugyan a hatalmas darukat, amelyek a téglát hordták a ledölt mecset hatalmas kapujának az építéséhez, de nem tudatosult benne a látvány. Néhány lépés után ugyanis rádöbbsent, hogy a szerelő angolul szólt hozzá...

Egy olasz férfinak kellett volna erre az útra jönnie. Ő ismert itt mindenkit. Csakhogy Francescót valaki lelőtte. Az utazás előtt egy héttel. Valamelyik kolumbiai lehetett... Este még együtt üldögéltek kettesben Rómában egy eszpresszó előtt, reggelre már halott volt. S akkor jött a parancsolat: Simon, te utazol! Nincs más lehetőség. Tapasztalt ember kell, az üzlet igen nagy. A veszteség is hatalmas lenne. Három napig egyebet sem látott, mint Szamarkandot. Beültették ugyanis egy szobába, s videón kellett néznie a városról, a Közép-Ázsiáról készült filmeket. S neveket tanult, fényképeket tanulmányozott, orosz nyelvű mondatokat magolt, s mivel nem ismerte a cirill betűket, egyik nap nem engedték addig aludni, amíg az eléje tett táblákat el nem tudta olvasni. A főnökség néhány tagja hangoztatta azt a véleményét is, hogy felelőtlenség Maple-t küldeni erre az útra, mert felkészületlensége miatt elveszhet egész Afganisztán. Jobb lenne, ha Szamarkandban ülnének a fenekükön, egy afganisztáni üzletet el lehetne halasztani. De a vezetők többsége pénzt akart.

- Ha azt mondtuk, hogy ekkor és ekkor ott leszünk - fejtegette az egyik igazgató -, akkor legyünk is ott, mert aztán majd mások nem késlekednek. Francesco meggyilkolása is ennek a jele...

Maple nem avatkozott a vitába. Tudta, fölösleges, órá csak a végrehajtás tartozik. Így aztán felszállt Rómában arra a repülőgépre, amely Moszkvába vitte a Közép-Ázsiába utazó turistákat. Senki sem kívánt neki szerencsét, senki sem mondta, hogy viszontlátásra. De Simon Maple így is érezte, hogy nincsen egyedül. Amikor a moszkvai városnézés után visszatért a szállodai szobájába, az éjjeliszekrényének fiókjában egy kis pisztolyt talált. És lövedékeket. Egy cédula volt alatta: "Repülőgépi utazáskor a feladott poggyászban tartandó!" Megtartotta az utasítást. S jól tette, mert a Közép-Ázsiába, Taskentbe induló repülőgép utasait is alaposan átvizsgálták mielőtt beengedték volna őket a váróterembe. Taskentben valami szörnyűségesen piszkos szállodában, a Leningrádban szálltak meg, igaz, csak egyetlen éjszakára, mert a második éjjelt már a nagy szállodában töltötték. De a Leningrád nevű szálló szobájában is kapott egy cédulát. Csak egy dátum állt rajta, mivel a turistacsoport késve érkezett Taskentbe, egy nappal tovább maradt. A cédulán a samarkandi találka új időpontját jelezte az ismeretlen munkatárs.

Maple arra gondolt, hogy talán éppen ez a szállodai szerelő az a bizonyos ember, aki a háttérből segíti őt. Lehet, hogy valóban találkozott is vele. Igen, igen... Ő volt az, aki a moszkvai repülőtéren, amikor kissé elkeveredett a turistacsoporttól, s az illemhelyen volt, megmutatta, melyik buszon várja a társaság. És Taskentben a metró... Egyszerűen leült mellé, s olyan kitaróan nézte, hogy a következő megállóban le is szállt... Ha nem téved, mindenütt ez az ember volt... Ha nem téved. Mert azért nem merne rá megesküdni... De miért nem beszél vele nyíltan ez a szerelő? Félig leleplezi magát, mi ennek a célja?

Az angol elhagyta a bazar bejáratát, visszament az utca túloldalára, innen már látni lehetett a kis

dombon álló mecsetet, a faárkados Hazret-hüzzrát. Meggyorsította a lépteit, szemével a fejedelmi lányt kereste, de nem látta sehhol. Az út elkanyarodott, a forgalom elég sűrűvé vált, főképpen teherautók robogtak - gyakran dudálva - céljaik felé. Maple átvergődött a forgatagon, s felment a mecsethez vezető lépcsőn.

Ez a mecset is romos volt. Ablakai piszkosak, töredezetek. Az árkádok alatt sok szemét. A bejárati szépen faragott ajtót megnyitotta, de azt is zárva találta. Az oszlopok, kapuk, ablakkeretek faragásain széles nyílások repedtek, beléjük ült a por.

Maple megkerülte az épületet. Hátral magasságban, gödrök tátongtak, nagyon kellett vigyáznia, hogy bele ne essen. Madarak surrantak fel a tetőről, szárnycsattogásuk még az autózajt is elnyomta. Egy kutya tetemébe botlott, legyek takarták be, körülötte bűz terjengett. Visszafordult, a nadrágyáról verte le a port, s szedegette a ráakadt gázt, amikor megszólalt Nina.

- Örülök, hogy ide talált... - S nevetve hozzátette. - Én már egy órája itt vagyok ...

Maple kis gúnnal válaszolt.

- Itt még az idő is gyorsabban múlik... - S még mindig a nadrágját tisztogatva megkérdezte. - Mondja, ismerem én a szállodai vízszelőt?

- Tessék?

- A vízszelőt... Tudja, akivel az imént találkozott az áruház előtt...

A lány kuncogott.

- Az ön ismerőseit nekem kellene számon tartanom?

Mr. Simon Maple felegyenesedett. Komoran nézett a lányra.

- Itt, igen. Szíveskedjék tájékoztatni! Nina arcáról is elszállt a derű.

- Nincsen felhatalmazásom - mondta csendesen. - Én csak a tolmácsa vagyok.

Az angol nem szólt. Levette a sapkáját, zsebkeféjével megtörölte a homlokát, a nyakát. Amikor a zsebébe nyúlt, megtapintotta a fegyverét, kicsike gombot kellett rajta megnyomni, hogy a biztosítást kioldja.

A lány szólalt meg előbb.

- Senki sem akarja megsérteni, uram. Én a legkevésbé.

Maple bólintott.

- Elhiszem. De nem is ajánlatos játszani velem.

A lány széttárta karját. Jelezte, tőle nem függ semmi. S megkérdezte.

- Mehetünk?

- Hová?

- Oda, ahol várják önt, uram.

Maple visszatette a zsebkeféjét, s újra megnyomta fegyverén a gombot. Egyelőre nincs rá szükség, gondolta.

- Messze kell mennem?

- Nem... Most már igazán csak pár méter... Kövessen, uram.

Elindultak a mecset kopott minaretje felé. Valamikor harmonikus színes ábrákkal díszítették, de a csempék nagy része már lehullott. Maplét láthatóan bosszantotta a rendetlenség. A bosszúsága még csak fokozódott, amikor Nina nem az utcára kanyarodott, hanem átlépett egy kicsike drótkerítésen, s a domb füvesgazos részén elindult, egy keskenyke ösvényen, valahová az ismeretlenbe. Az angol ugyanis azt hitte, hogy a mecset előtt beszállnak majd egy autóba, s az elviszi a találkahelyre. Foga között, sziszegő hangon szidta az egész vállalkozást, de ment a lány után. Pár méter után rádöbrent, hogy temetőben járnak. Régi, évtizedek óta nem használt temetőben. Gaz fedte a sírhantokat, a turbános fejfák korhadtan feküdtek a földön, némelyik ráborult a halottat rejtő süppedt dombocskára, mintha védené a meggyalázástól. Maple igyekezett kikerülni a sírokat, de akaratlanul is rájuk taposott. Nina néha hátranézett, meg-megállt, megvárta, s mosolyogva biztatta.

- Már nem sok van hátra, uram.

Maple legyintett.

- Vezessen.

Mentek tovább. Alattuk, valahol a mélyben autók zúgtak az úton, de itt a dombon, még a kevéske fa lombja sem rezdült, csak az ő lépéseik zaja hallatszott, ahogyan taposták a ropogó száraz fűvet, s mélyedtek a homokba. Barnás gyíkok szaladtak el rémülten az ösvény széléről, kicsike madarak ugráltak a hajladozó bokrok ágain.

Nina előreintett a kezével, mintha azt mutatta volna: odamegyünk. Maple nem látott sem házat, sem embert. Megállt, s visszatekintett a mecset felé. Már csak a két kupolája látszott, s a minaret csúcsa. S mögöttük a kéklő, felhőtlen ég.

Megfordult, hogy újra elinduljon, de nem látta Ninát. Hiába kutatta a szemével, hiába nézett jobbra-balra, a lány eltűnt. Maple önkéntelenül is valami fedezéket keresett. Mégis törbe csalták volna? Figyelmeztették Rómában, a kolumbiaiak is meg akarják szerezni az árut. S ahogyan megölték Francescót, úgy... Ez pedig ideális hely egy gyilkossághoz. A környéken senki. Egy élőlény sem. Egy tanú sem. Csak a halottak. Azok pedig, valóban ...

- As silent as the grave... - dörmögte. - Hallgat, mint a sír...

Leguggolt az egyik sírhant mögé. És várt. Mozdulatlanul, mintha ő lesne a vadra, s nem is ő lenne az üldözött.

Egy-két perc, múltán azonban hirtelen előbukkant Nina. Tanácstalanul nézegetett körbe. Nem vette észre Maple-t.

- Uram - kiáltania kellett volna, de valami visszafojtott, furesa hang jött ki a torkán. - Uram ... Hol van?

Az angol nem válaszolt.

Nina azonban elindult az ösvényen, vissza a mecset felé. Pár lépés után meglátta Maple-t. Néhány pillanatig egymásra meredtek. A lány szólalt meg.

- Várják már, uram. Maple lassan felemelkedett.

Ebben a pillanatban éles csattanás hallatszott.

2.

Szepes a szobában ült, az ablak előtt. A függönyt félrehúzta, bámult ki az utcára. Nem látott messzire.

Csak a szemközti ház hamuszürkére festett falát, a kapu boltívét, a tetején angyalfigurák üldögéltek, lábukat lógatták a semmibe. Szepes a feleségét várta.

A feleségét, Lulát, akiről pontosan három hónapja nem tudott semmit. Eltűnt. Úgy tűnt el a lakásból, hogy egyetlen szót sem írt, nem is üzent. Semmit sem vitt magával. Úgy ment el, ahogyan jött. Egy szál ruhában.

Szepes Lulát éjszaka ismerte meg a körúton. Egy kapualjban kuporgott. Hideg volt, csillagtalán éjjel. Szepes egyik ismerősétől tartott hazafelé, kicsit kapatosan, dudorászva. És meglátta a lányt. Megállt előtte.

- Hát te?

Lula mérgesen nézett rá.

- Menjen innen a francba!

- Dögölj meg - válaszolta Szepes, s indult tovább. De néhány lépés után megtorpant. Két rendőr tűnt fel a sarkon, alig száz méternyire.

Szepes visszafordult.

- Vigyázz, rendőrök jönnek... Ha észrevesznek...

A lány riadtan nézett rá. Felegyenesedett. Kikukkantott a kapu alól. A rendőrök közeledtek.

- Hadd legyek a lánya... - dadogta, s közelebb húzódott a férfihoz.

Szepes már elmúlt ötvenéves. Kicsit őszült, kicsit kopaszodott, de mert fiatalabb korában sokat úszott, nem hízott el, csak éppen a kor növesztette meg kissé a pocakját.

- A lányom?

- Az...

- Nem más?

- Nem. Nem vagyok én kurva...

A rendőrök éppenhogy csak rájuk néztek, sétáltak tovább. A lány utánuk bámult, s visszakuporodott az előbbi helyére.

- Köszönöm - mondta. S egészen más hangon, szinte bántóan hozzátette. - Tűnjön el!

Szepes nem mozdult. Arra gondolt, ha ez a lány megmosdik, nem is lehet olyan csúnya. Igaz, rövid a haja, ő pedig nem szereti a "nyakon vágott" nőket, ahogyan az ilyen frizurájú lányokat szokta emlegetni.

- Itt akarsz aludni?

- Ne tegezzen! - válaszolta a lány.

- Pardon - biccentett Szepes.

- Oké - húzta el a száját Lula, s akkor mondta meg a nevét. - Én Lula vagyok... - A kezét is nyújtotta.

Szepes is bemutatkozott.

- Szepes Gábor.

A lány újra biccentett.

- Akkor most már mehet a... Szepes elnevette magát. S azt válaszolta.

- Tudja mit? Jöjjön velem. Aludhat nálam.
- Nem megyek. Jó itt nekem. Majd jönnek értem a haverok.
- Jó. Ha nem, hát nem... Bár... Én egyedül élek... Van két szobám...

Szepes Gábor a lány mellét nézte. Felülről belelátott a ruhájába. Olyan őzikés melle van - állapította meg. Őzikés melle. Hogy miért őzikés, nem tudta, ezt diktálta a szeme.

- Na, hagyjon ... Jönnek a fiúk és agyonverik... Nálunk nem viccelnek... Az ilyen hapsi, mint maga, kap egy pofont és .. Jobb, ha elhúzza a csíkot.

Szepes nem bírta magában tartani, és ezt mondta.

- Magának szép őzikés melle van...

A lány összehúzta a ruháját. Csodálkozva nézett a férfira.

- Micsodám van?
- Őzikés melle ... Elnézést... Nem akartam megbántani.
- Na most már aztán, elég volt... Én szólok a rendőröknek, ha nem hagy békén ...
- Viszlát - intett a férfi, s elindult.

A sarkon azonban megállt, cigarettára gyújtott. Végig szívta. Tulajdonképpen arra várt, hogy a lány utána megy. De hiába. Ő fordult hát vissza.

- Na, nem gondolta meg magát? Itt akar éjszakázni?

Lula nem válaszolt. Hosszan nézte Szepeszt.

- Ad egy cigit? - kérdezte végül.

Szepes megkínálta. A lány felállt. Rágyújtott. Éjfékete szeme volt. Ebben lobbant fel az öngyújtó lángja. A férfi is rágyújtott. Álldogáltak.

- Én - mondta vontatottan Lula - a látszattal ellentétben ... Nem vagyok prosti... És elmegyek magához aludni... De csak aludni, mert már legalább három napja nem feküdtem ágyban... Persze, csak akkor, ha nem fog szemtelenkedni...

Szepes feltartotta a kezét.

- Úgy legyen.

Aztán nem szóltak többet. Lassan, kimért lépésekkel, mintha már évek óta együttjárnának, mentek az utcán. Nem is néztek egymásra, csak meredten előre, de mindkettőjük arcát valami csendes félmosoly borította be.

- Messze lakik?

A lány ezt éppen akkor kérdezte, amikor ahhoz a sárgára festett bérházhoz értek, amelyben Szepes lakása volt.

- Tessék befáradni...

A második emeleti lakásban, Lula ledobta magát az egyik fotelba.

- Ez nekem jó lesz.

Szepes kinyitotta a szekrényt, törülközőt vett elő, kivitte a fürdőszobába...

- Ha esetleg...

Lula ellenségesen kérdezte.

- Talán bűdös vagyok?

Szepes elengedte a füle mellett a kérdést.

- Éhes?

- Nem. Aludni akarok. Oltsa el a lámpát.

A férfi kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, italt bontott.

- Iszik valamit?

- Mit?

- Víz is ihat, ha azt akar...

- Az jó lesz magának mosdani.

Szepes bort hozott a lánynak, de az éppen csak belenyalt. Letette maga mellé a parkettára a poharat, felhúzta a lábát a fotelba, s úgy tett, mintha már aludna is.

- Ott a kanapén kényelmesebb volna...

Lula mélyeket lélegzett, nem válaszolt. Szepes a másik szobában megbontotta az ágyat. Kinézett a lányra, aztán eloltotta a villanyt. Nem feküdt le. Fürdeni szokott esténként, de attól félt, hogy a lányt zavarja a vízzuhogás. Ült az ágy szélén. Sötétben. Éppen dorgálta saját magát, hogy miért kellett ezt a lányt felhívni, azt sem tudja, kicsoda, nagy számárság volt, amikor Lula megállt az ajtóban.

- Hol a budi?

- A fürdőszobában.

A lány bement és hosszan időzött, Szepes hallotta, hogy megnyitja a csapot, talán fürdik, gondolta. Mégsem olyan koszmók...

Lula visszavette a ruháját, s újra a fotelba telepedett.

- Hol a felesége? - kérdezte. - Nem kaparja ki a szememet?

- Nincs feleségem... Mondtam, hogy egyedül élek...

- De volt. Igaz?

- Persze.

- És?

- Semmi. Elhagyott. Elváltunk.

- Rohadt kurva volt, mi?

Szepes csak később válaszolt. Csendesen.

- Nem volt kurva.

- De megcsalta.

- Igen.

- Akkor egy szemét nő lehetett... Mert ahogyan magát elnézem... Maga olyan hűséges fajta...

Szepes megállt a lány előtt.

- Nem volt szemét... És egyébként is... Ha valamikor szeretttünk valakit, akkor... Ne mondjunk róla rosszat...

Lula nevetett. Sértőn. Élesen.

- Maga pap?

A férfi lepedőt borított a kanapéra, párnát tett rá, s egy plédet adott a lány kezébe.

- Tessék. Ha fázik!... Jó éjszakát.

Lula az üvegajtón keresztül látta, hogy vetkőzik, aztán kikapcsolja ott is a villanyt. Egy darabig nézte még a sötétben titokzatosnak látszó bútorokat, hallgatta a csendet, s elaludt.

Szepes Gábor a második hónap eltelte után vette feleségül.

Az esküvőn csak a tanúk jelentek meg. A lány nem tudott egyetlen rokont sem megnevezni. Állami gondozott volt valamikor.

Hetek múltán azonban megjelent egy férfi a lakásban. Elegáns, fehér bőrű, fiatalember volt. Valamit sutyorgott Lulával. De hamar elment.

- Régi ismerősöm - jegyezte meg a fiatalasszony. - Remélem, nem baj, hogy meglátogattott?

Szepes a fejét rázta.

- Nem... De honnan tudta meg, hogy itt laksz?

- Felhívtam telefonon... Baj?

S másnap eltűnt Lula. Szepes végigtelefonálta a mentőket, a rendőrséget, nem tudtak róla semmit. Hát várt. Aztán bejelentette, hogy eltűnt a felesége. Tegnap valaki felhívta telefonon, s közölte vele, ha ugrál, akkor megkéselik. De Lula is beleszólt a kagylóba.

- Semmi bajom, majd hazamegyek, ha megyek... Szia!

Azóta Szepes csak ezt a hangot hallotta. Fátyolos, színtelen volt, mintha a túlvilágról érkezett volna.

Na, igen. Ő volt a hülye. Miért kellett feleségül vennie ezt a lányt... Még ha fiatalabb lenne, de így? Több mint harminc évvel idősebb... És a régi élet, a régi barátok... Az első feleségére gondolt. Hat évig titkolta, hogy barátja van. Szent isten! Hat évig! És ő semmit sem tudott. Reggeliztek, mentek munkába, vacsoráztak, sőt szeretkeztek is. És egyszer csak, egy délben, kihívta a hivatalból, leültette az egyik presszóban, és kész. Vége. Ennyi egy szerelem. Az egyiknek ennyi, a másikkal? És most ez a lány is.

Bámulta tovább az utcát. A hamuszürke falat. Aztán csengettek. Két rövidet. Szepes megdermedt. Lula. Lassan felállt, az ajtóhoz ment. Ekkor csengettek harmadszor.

3.

Bana Dénes ezredes, az elhárítás volt parancsnoka amióta nyugdíjba ment, többször meghívta régi munkatársait egy kis beszélgetésre. Szabály volt: ilyenkor a szolgálati ügyekről nem tárgyalnak. Minden másról, igen. De arról, hogy mi van, vagy mi volt annak idején, semmit. Egy szót sem. Csak Pintér alezredes szeghette meg ezt a szabályt. Ő vette át néhány hónapra Bana íróasztalát, aztán ő is kérte az elbocsátását. De nagy meglepetésére, a miniszter mást ajánlott.

- Szervezünk egy fontos részleget... Kellene egy nagyon tapasztalt vezető...

Pintér nem adott azonnal választ. Felautózott a hegyre Banához, az ő véleményét kérte. A nyugdíjas ezredes a vállát rángatta.

- Te tudod... Ha nekem... Ha nekem ilyet ajánlottak volna...

- Akkor te?

- Semmi... Ildikó akkor is a feleségem lenne, és nem hagyna békét...

- Vagyis te szívesen elvállalnád?

- Miért? Jobb itt üldögélni? Nézni a macskákat?

Az alezredes tudta, érezte, hogy a volt főnöke nehezen szánta el magát arra, hogy a nyugdíjazását kérje. A felesége azonban állandóan erre biztatta. És eléggé önző módon, mert a kimondatlan érv az volt, hogy ő egész nap egyedül van, a férjét a szolgálat sokszor napokig sem engedte haza. Hát most otthon üldögél. Ahogyan ő mondja: foglalkozásom nyugdíjas macskanéző. Pintér alezredes nem gondolkodott volna ennyit a válaszon, de elsősorban azt mérlegelte, nem sérti-e meg ezzel a barátját, akivel évtizedekig dolgozott együtt. Végül is az ezredes ráordított.

- Mit nyavalyogsz! Vállald el!

Így aztán Pintér Béla, aki valamikor a kémelhárítás egyik főnöke volt, kiköltözött az épületből, egy másikba. Néhány munkatársát magával vihette. Így került a csoporthoz Balassa főhadnagy is.

- Sohasem hittem volna, hogy drogista leszek - mondogatta a főhadnagy Katinak, a menyasszonyának, aki évek óta várt az esküvőre.

- Drogista?

- Tehát leszereltél? Üzletet vezetsz?

Amikor a hosszú hajjú, fekete lány megtudta az igazat, idegesen csapott az asztalra az újsággal.

- Meg is ölhetnek! Gondoltál, te erre? Ember, itt könnyen kinyírhatnak!

A főhadnagy nevetett. Arra gondolt, hogy mint kémelhárító ötszáz vagy ezer életveszélyes helyzetben volt. Lőttek is rá, késsel is fenyegették. Ebben a vonatkozásban nem változott semmi.

A lány arra akarta rábeszélni Balassát, hogy éppen itt az ideje, lépjen ki a rendőrségtől. Annyi foglalkozás van, válasszon mást. Utóvégre diplomás, jó eszű fiú.

- Képzeld el, ha kedved tartaná, holnap utazhatnál a hegyekbe, vagy akárhová. Velem. És határozz, mert én hagylok el! Unom már gyűjteni a sok ágyneműt, törülközőt, zoknit, inget. Minek? Kezdjük el, jó?

Balassa a lány hajába túrt. Ha igazi választás elé állítanák, bizony bajban lenne. Szerette Katit, az lenne számára a legnagyobb szerencsétlenség, ha nem lenne. És az is, ha a foglalkozását ott kellene hagynia... Csak választani ne kelljen soha!

Kati sokszor szóba hozta, hogy változtatni kell. De nem erőszakoskodott, a fiú meg rendszerint valami viccel ütötte el a dolgot. Vagy azt mondta: Két hónap múltán, szeptember 8-án, délelőtt 11 órakor megházasodunk... De ezen már Kati is csak nevetett. Kicsit keserűen, de megbocsátóan.

- Micsoda szerelem a mienk - mondogatta. - Lyukas... Mint a szita. Hol van, hol nincs.

- Valamikor - mesélte a főhadnagy - én is vettem ragasztót, persze srác koromban. Egyszer. Nejlomba húztam a fejem, és beszívtam azt az ocsmány szagú levegőt. De két percnél tovább nem bírtam. Megfájdult a fejem és kivágtam a ragasztót, a nejlont az ablakon...

Ezt az esetet elmondta Pintér alezredesnek is.

- Na, fiam, akkor te már tapasztalt ember vagy! Majdhogynem azt mondhatom, te vagy közöttünk a szakember ...

De ez már legalább egy évvel ezelőtt történt. Azóta néhány sikeres fogást csinált a csoport. Az Interpoltól érkeztek a gratulációk.

Az alezredes azt mondogatta.

- Vak tyúk is talál szemet...

De a "szemek" egyre szaporodtak. Gyűltek a számítógépbe táplált adatok, fényképek, kapcsolati térképek. Pintér néha maga is elcsodálkozott, ez egy titkos világ, "világ a világban". Itt is léteznek kis és nagyhatalmak, országhatárok, melyek egyáltalán nem egyeznek a legális határokkal, működik hadsereg, kémiszolgálat, folynak diplomáciai tárgyalások, szerződéseket kötnek, büntetéseket osztogatnak, fogva tartanak embereket, formális kivégzéseket hajtanak végre, s közben gyűlnek és elvesznek a dollármilliók.

- Ezek ellen nem lehet parittyával harcolni - erősködött a miniszternél az alezredes. Ettől kezdve ezt a csoportot Dávidnak nevezték, s ez annyira közhasználatúvá vált, hogy már néhány hivatalos levelet is úgy kapott Pintér Béla, hogy: Dávid alezredesnek... Ő pedig nevetgélve elnevezte a kedvelt beosztottjait Dávidkáknak. Balassát nem hívta így. A főhadnagy maradt Hód. A parittyás Hód.

Pintér megtartotta volt főnökének, Bana ezredesnek azt a szokását, hogy minden akcióról részletes beszámolót kért, s a vezetőkkel értékeltette munkájukat. Beleznay őrnagy a kémel-hárítóknál maradt, Pintér helyettesévé Györök János őrnagyot nevezték ki. Ő éppen az ellentéte volt Beleznay Gábornak. Nem katona, inkább hivatalnok. Aggályoskodó természetű, mindent háromszor kérdezett meg az alezredestől, végül még az egyszerűbb utasításokat is papíron visszaigazolta. Állandó hadilábon állt Balassa főhadnaggal. Pár hónap múltán már ajánlotta Pintérnek, hogy küldjék el a fiút.

- Ez az ember, főnököm, csak szerencsétlenséget hozhat ránk. Felrúgja a rendet!

- De mi a konkrét panaszod? - kérdezte Pintér.

- Már egy hete nem írta alá a jelenléti ívet!

Pintér alezredes félfüllel már hallott arról, hogy a helyettese, reggel háromnegyed nyolckor kiáll szobájának az ajtajába, s onnan nézi, hogy az adminisztrátorok beérnek-e pontosan nyolcra, és jaj annak, aki késik!

- Én sem írok alá - jegyezte meg az alezredes.

- Az más - vélte a helyettese. - De ez a kölyök egy anarchista! Figyeld meg, Béla, nagy bajt csinál ez még nekünk. Adjuk vissza a másik ügyosztálynak.

Pintér legyintett.

- Majd gondolkozom rajta.

Mivel az áthelyezési vagy felmondási papír nem készült el, és a főhadnagy továbbra sem írta alá a jelenléti ívet, Györök ellenszenvét sem titkolva, ugráltatta a fiút. Az azonban bizonyos, hogy amikor nagy ritkán közös akcióban vettek részt, mintha kicserélték volna az őrnagyot. A nehéz percekben állandóan Balassát kérdezgette.

- Na, most, mi legyen?

S mindig az történt, amit a főhadnagy suttogva javasolt. De amint beléptek a hivatali helyiségbe, Györök azonnali kifogásokat keresett, s nem volt nehéz találnia, Balassa lezsersége miatt.

Pintért bántotta, hogy így alakult a viszony két beosztottja között. Beszélt a főhadnaggyal is, hogy igyekezzen fegyelmезetten viselkedni. Bár Balassa ígerte, de azért mindig hozzátette.

- Ez lenne a fontos?

Balassa közvetlen parancsnoka Halász Miklós százados volt. Ő irányította a felderítési csoportot. A százados elégedetten nyilatkozott a főhadnaggyról, de Györök ezt mindig azzal utasította el, hogy barátok. A százados valóban barátságot tartott Balassával. A magánéletben is. Amíg Halász meg nem nősült, sokszor együtt töltötték a szabadidejüket, de a százados házassága után jóformán megszakadt ez a kapcsolat. Balassa igyekezett lebeszélni Halászt a nősülésről, de hiába sorakoztatott fel ezer érvet, nem használt. Így aztán tanúja lett az esküvőn. De már a lakodalmás vacsorán olyasmiket észlelt, ami egyáltalán nem tette vonzóvá az új asszonyt, akit az esküvőig nem is ismert. Pár hét után a százados is panaszkodni kezdett. S alig fél év alatt teljesen elromlott a házasságuk.

- Nem bírom már elviselni - panaszkodott Halász -, hogy semmi sem fontos neki csak a tisztaság. Ha megfogok egy bútort, máris ott terem, s törli le a kezem nyomát, a cipőmet le kell húznom az előszobában, az ablak télen-nyáron nyitva, hogy egészségesebb legyen a levegő, de közben olyan tisztítószerekkel permetez be mindent, hogy az embernek vagy megfájdul a feje, vagy felfordul a gyomra... Elmenni nem tudunk sehová, mert előbb még az ablakot kell megpucolni, nincs kész a mosás a vasalás. Ki bírja ezt?

Balassa csak a vállát vonogatta. S úgy állt bosszút az asszonykán, hogy amikor először náluk volt, a cigarettahamut a földre szórta, a lábát feltette a szék pántjára, s közben mosolyogva, kedvesen elmondta, hogy ő csak olyan asszonyt venne feleségül, aki a tisztát is még megmossa... Nem is engedte az asszony, hogy még egyszer meghívják a lakásukba.

- Nem rossz asszony, szép is, csinos is, de ez a tisztaságmániája elviselhetetlen...

Balassa, ha Györököt és Halászt együtt látta, magában vigyorogva játszott a gondolattal.

- Most árusítják a feleségét ennek a másik pontos embernek... Halászné Györökhöz illene inkább, mint ehhez a szerencsétlen Miklóshoz. Aztán arra gondolt, hogy szegény Kati, az ő menyasszonya nem is tudja, kinek köszönheti, hogy még mindig pártában van... Igaz, a lány nem olyan, mint Halászné, de a százados is azt hitte, hogy az ő felesége, az aztán...

Balassa főképpen azt sajnálta, hogy elveszítette a jó humorú, csínytevésekre mindig kész barátját. Azt ugyan megállapította, hogy minden reggel tiszta ingben, fényesre pucolt cipőben, jól vasalt ruhában jelenik meg, gondozott a haja, sőt édeskés dezodorillat lengi körül, de mi értelme ennek, ha mélyültek a ráncok az arcán, ha őszülni kezdett a haja, a szeméből eltűnt a betyáros láng. S ami a legfeltűnőbb volt: a pár hónapja még daliásnak tűnő, egyenes tartású fiú, meggömyedve járt, mintha ólomzsákokat cipelne a hátán. S mindig úgy próbálja intézni, hogy sokat legyen távol az otthonától... Ezt az alezredes is észrevette. Kérdezte is az okát. Halász először kitért a válasz elől, aztán kipakolt. Pintér alezredes házasságpárti volt. De nőtlen. A nagy szerelmét éppen Bana Dénes hódította el tőle, s bár azóta sok lányt kommandáltak neki - Ildikó, Bana felesége is - nem nősült meg. De úgy gondolta, nincsen csodálatosabb valami, mintha otthon várja őt az asszonya, meg a gyerekek. Ezért aztán úgy engedélyezte az utazásokat, távolléteket, hogy Halász megfelelő időt tölthessen otthon. Amikor látta, hogy ez inkább ront a helyzeten, mint használna, elfogadta a százados előterjesztéseit. De aki ismerte Pintért, láthatta, hogy milyen kedvetlenül, bár megjegyzések nélkül, írta alá az akció megbízásokat.

Most is egy ilyen aktát talált az aláíró mappában. Egy üzenet, hogy valaki a jugoszláv határon esetleg át akar csempészni hasist. Az autójában. Ehhez az egyszerű üggyhöz, ami nem is mutatkozik valami nagy fogásnak, miért a parancsnok utazzon le?

Kiszólt a titkárnőjének, Terikének, keressék meg Halászt és küldjék be hozzá. Néhány perc múltán a százados kopogtatott az ajtón. Pintér a köszönését sem várta meg.

- Gyere csak, Miklós. Ül le!

Halász civilben volt, inge most is szinte kéklett a fehérségtől, nyakkendőjén is látszott, hogy gondos kezek kötötték. Pintér önkéntelenül is megkérdezte.

- Nincs meleged? - S a nyakkendőjére mutatott.

- Már lassan megszokom...

- Harminc fok van kinn... De hát edzett testben, edzett lélek!

A százados elhúzta a száját.

- Az... Edzett nyavaja...

Pintér alezredes kivette a mappából az iratot, s a századosnak nyújtotta.

- Muszáj ezt így?

Halász megértette a kérdést. Nézte a papírt. Nem emelte fel a tekintetét, úgy válaszolt.

- Most nincsen más dolgom...

- Ágyúval verébre?

- Tessék?

- Úgy értettem, hogy nem túlságosan smafu neked ez az ügy?

- Ja... - bólogatott Halász. - Én vagyok az ágyú... Hát jó... Ha úgy gondolod, Béla bácsi, akkor...

Pintér alezredesnek mindig a homlokára szaladt a szemöldöke, ha bácsizták. Tudta, hogy ez udvariasság, de nem szerette, bár nem szólt ellene. Kölykök ezek, valóban kölykök... Dávidkák! Ez sincs még negyvenéves sem...

- Igen, így vélem... És azt is, hogy ma vacsorázzunk együtt... Ha ráérsz... A vendégem vagy.

Halász nézte a parancsnokát. Sokszor gondolt arra, hogy ennek a férfinak nem rendőrnök kellett volna lennie, hanem valamiféle tábournoknak az Üdvhadseregben. Ilyenkor határozott ellenszenvet érzett iránta. Ezt most észrevehette Pintér is, mert azonnal mondta.

- Ha nem érsz rá, akkor...

A százados nem válaszolt, tudta, hogy udvariatlan, hogy az alezredest csak a jóindulat vezérli, mégis hallgatott.

- Jó, akkor majd máskor - zárta le Pintér Béla. Cigaretára gyújtott, de nem kínálta meg a századost. Komoran, immár ezredszer határozta el, megváltozik. Amíg Bana volt a parancsnok, addig ő mint helyettes lehetett a jószívű, mindenkit menteni kész. De most már... Hogyan is csinálta ezt Bana?

Megkeményedett a hangja.

- Térjünk a tárgyra - mondta. - Ilyen kis ügyekben, te ne utazgass. A parancsnoknak vezetnie kell. Azért parancsnok. Érted?

- Igen.

- Helyes. Kire bízod ezt az ügyet?

- Talán Gyurira, Farsangra.

- Jó. Szervusz.

Halász felállt. Tökéletesen érzékelte, hogy nem szerzett jó pontot. Akart még valamit mondani, de látta, hogy Pintér már a következő aktát olvassa. Megbiccentette a fejét, s indult az ajtóhoz. A keze a kilincsen volt, amikor az alezredes utána szólott.

- Várj! Ez micsoda?

A százados megfordult. Arra gondolt, most aztán belekapaszkodik valamibe a főnöke, és jól letolja.

- Igen!

- Mi ez? - kérdezte Pintér, de nem volt ellenséges a hangja. - Te láttad ezt?

Halász visszament az íróasztalhoz. Elvette a papírost, s elolvasta. Egy telex volt.

- Nos?

- Jelentem, most látom először...

Pintér visszakérte a papírost, még egyszer elolvasta.

- A szöveg világos. De nem emlékszem, hogy meghívtuk volna őket. - Kicsit még forgatta a kezében a telexet, aztán kiszólt a titkárnőnek. - Azonnal küldjék ide Balassa főhadnagyot! - Aztán Halászhoz fordult. - Ülj le! Föltétlenül tájékozódj az Interpolnál. Lehetséges, hogy ők tájékozottabbak.

Vártak. De a főhadnagy nem jelentkezett. Végül a titkárnő jelentette, hogy Balassa Péter nincs a házban.

- Hol van?

- A kórházban.

- Hol?

- A kórházban. Azt telefonálta, megsérült.

- Megsérült?

- Igen. Azt telefonálta az ügyeletnek. Halász felállt. Pintér megtörölte az arcát.

- Hozd be nekem azt a fickót! De azonnal! Feltéve, ha tud járni...

4.

Az angol előrántotta a revolverét. S visszaugrott a sírdomb mögé.

A csattanás valóban lövésnek hangzott. De nem az volt. Az egyik kriptaféle vasajtaja zuhant a földön heverő kőre. Nina is visszafordult.

- Az ajtó - mondta - az ajtó.

Az angol néhány pillanatig még figyelt, aztán eldugta a revolverét.

- Mi az ott? - kérdezte rekedt hangon.

- Az ajtó ... Kidült az ajtó...

A hangra a kripta bejáratánál megjelent egy férfi. Turbánban, kaftanban. Ő is azt kérdezte a lánytól, hogy mi volt ez a csattanás, de nem várt választ, mert észrevette a rozsdás vasajtót a lábánál.

- Rosszul támasztottuk ki - magyarázta, de nem hajolt le, hogy felemelje. Talán nem is bírta volna. Megvárta, amíg a lány és az angol odaér, aztán elállt a bejáratból. Kicsit meghajolva, széles karmozdulattal mutatta. - Tessék befáradni.

Maple meglepetten hallotta, hogy ez a turbános is angolul beszél. Kissé meg is torpant a bejáratnál. Jobban szerette volna, ha ezek az emberek nem értenek angolul. Nem tudta még magának sem megmagyarázni, miért van ilyen érzése, valahogyan rontotta a hiteles képet...

Néhány lépcsőt kellett lemenni, s egy kisebb, belül valamikor fehérre meszelt termecskébe jutottak. Középen egy téglából rakott sír emelkedett, tetején ennek is kőturbán. Hátrább azonban egy jól rejtett másik ajtó is volt. Alacsony, vékonyka. A lány kinyitotta, s átpréselte magát rajta. A turbános újra kézzel mutatta, hogy a miszter fáradjon oda be. Az angol megkerülte a téglasírt, oldalt fordult, megdöntötte a derekát, s szinte becsúszott a következő üregbe. Ott sötét volt. És csend.

Maple megállt az ajtóban, onnan derengett valami világosság. De a turbános kicsit megtaszította, és ő is belépett a barlangba. Mert az volt. Barlang. Amit a kriptaszerű épületből vájtak a régi temetődombba.

Valaki azt mondta.

- Foglalj helyet, uram.

Ezt is angolul. Kicsit hibásan, de angolul. A lány fogta meg a kezét.

- Ide tessék.

Akaratlanul is azt mondta.

- Thank you... - És le is ült. Apróka szék volt, talán harminc centire a földtől.

Lassan azért alakokat vélt látni. Hármat, vagy négyet. A földön ültek. Az egyik közvetlenül ő mellette. Fehérlett a turbánja. De meg is szólalt. Furcsa éneklő hangon. Mint a müezzín a minaretekben.

Valaki mécesest gyújtott.

Ahogy a láng éledt, s nőtt egyre nagyobbra, úgy világította meg a termet. Mert ez a barlang már valóban nagy volt. Három-négy méter hosszú lehetett, s ugyanennyi széles. A földre szőnyeget terítettek, azon ültek a kaftános, turbános alakok. Hárman. És Nina. És még valaki. Feküdt hasára fordítva. Turbánját bonthatták szét, azzal takarták be. A fejét is. Maple tudta, hogy ez azt jelenti: halott...

Az, aki közvetlenül mellette ült, elkérte a mécesest, s megvilágította saját szemét, arcát. Kísérteties, furcsán groteszk arc volt. S változott, ahogyan a méceses lobogott.

- Üdvözöllek, uram - mondta. - Tessék, nézzél meg jól. Majdnem az álla alá tartotta a mécesest, csak a szája látszódott, meg az orra. És az egyik szeme.

- Én vagyok... Engem keresel... Bocsáss meg, de jobbnak láttuk, ha itt találkozunk... Itt nincsen veszély... És az áru is itt van...

Az angol krárogott. Már hozzászólt a szeme a sötétséghez, elengedte a kis pisztolyának agyát is, amit eddig a zsebében mindenre készen szorongatott.

- Jó napot, uraim - mondta. S hozzátette. - Ez valóban jó hely...

- Nem a Sahi Zinda, az igaz - jegyezte meg az angolul furcsán beszélő férfi. Szamarkand világhíres mauzóleumegyüttesére célzott. - De ez nekünk tökéletesen megfelel, ha Allah is úgy akarja...

Látta, hogy az angol mindegyik homályos alakot végigméri, amikor a fekvő férfihoz ért, csendben megjegyezte.

- Ez az úr, ott a földön... Allah akarata szerint... Elvágtuk a torkát... Sajnos, meg kellett tennünk...

Honfitársad, uram...

- Mít csinált? - remegett Maple hangja.
- Téged vártunk, uram, s ő megelőzött...

Maple önkéntelenül is a torkához nyúlt. S maga sem értette miért, hisz nem kértek tőle véleményt, mégis azt mondta.

- Jól tették, uram.
- Allah nagy.

Az angol már visszanyerte önuralmát. Ridegebb hangon kérdezte.

- A papírjai?
- Az a mienk, uram.
- Szeretném megnézni... Nem most... Majd... De nekem is tudnom kell, kivel állok szemben.

A férfi nevetett.

- Ezzel uram, már nem... De a papírokat majd megmutatjuk. Bár nem leszel sokkal okosabb... Orosz neve van... halála előtt az utolsó szót is oroszul mondta.

Kis ideig hallgattak. Aztán Maple szólalt meg.

- Kevés itt a levegő... Ha lehet, vé... - azt akarta mondani, hogy "végezzünk hamar", de a hullára gondolt, s másképpen fejezte ki magát. - Ha lehet, tegyük a dolgunkat.

- Oké - mondta a turbános.
- Minden megvan? - kérdezte az angol.
- Minden megvan? - kérdezte vissza a turbános férfi.
- Nálunk igen. Ahogyan megegyeztünk. De...
- Tudom, uram... Látni akarod. Helyes.

Felemelte a karját. A mellette ülő két férfi feltápáskodott, kis cserépedényt hoztak elő egy falba épített fülkészkéből. Kinyitották a fedelét, s az angol elé tartották.

- Ez az...

Az angol belenyújtotta az ujját, megszagolta, megízlelte.

- Mind ilyen?
- Igen... Mind a huszonnégy...

Maple eltolta magától az edényt, s a mécsest is. Kellemetlen szaga volt.

- Ha ilyen, akkor rendben.
- Allah akarata szerint.
- Mikor jött?

A férfi kis gondolkodás után mondta.

- Ez a tizedik nap... Hamarabb hozták, mint számítottuk... De az a fontos, hogy itt van...

- És a te árud, uram?

Az angol nem lepte meg a kérdés.

- Az én árúm, nincsen a zsebemben... De nálam van... Pontosan annyi, amennyiben az illető úrral megegyeztek.

- És mikor?

- Ma este. Pontosan akkor, amikor a vagonokat rákapcsolják a moszkvai vonatra. Ebben állapotok meg, nem?

- De igen.

- Most hol vannak a zsákok?

- Már a vagonokban, uram!

- Helyes.

- Szamáron jöttek... Utaznak a huszadik századba - nevetett a turbános. Később komolyabb hangon hozzátette. - Uram, én nem leszek a pályaudvaron. De a két társam és a lány, igen. Szíveskedjél majd nekik, jó?

- Rendben.

Mindnyájan feltápáskodtak.

- Allah segítsen, uram... S az üzenet...

- Igen, az üzenet?

- Egy év múlva. Pontosan napra. Ha nem én, valaki várni fog. Ha változás van, a posta a régi.

Az angol is felállt. Nem tudta eldönteni, nyújtson-e kezét ezeknek az embereknek, végül mégis csak nyújtott.

- A viszontlátásra. - Szeme a halottra fordult. Szerette volna megnézni az arcát. Esetleg angol? A másik cégtől? Vagy a rendőrség? Ezt meg is kérdezte. A hullára mutatott. - Rendőr volt?

A turbános a kezével intett nemet.

- Lehetséges, uram.

- Megnézném az arcát.

- Nincs értelme, uram. - Magyarázképpen hozzátette. - Erősen védekezett... Sok a vágás rajta... Allah legyen neki és nekünk is irgalmas... Látod, tisztességgel letakartuk. Ebben a turbánban jött... Nem tehetünk mást... S ha az én jóbarátomra, Francesco úrra gondolok, akkor... Mindnyájan bűnösök vagyunk, uram.

Az angol kibújt a kriptába. Csak a lány követte. S mire visszanézett, hogy jön-e még valaki utánuk, már azt sem tudta megállapítani, hol volt az ajtó.

- A fene...

Indultak vissza a városba. A lány elkísérte a mecsetig.

- Én nem megyek tovább... Majd este, vacsora után... Várom majd a Gur-Emír előtt egy fekete Volgában...

Az angol visszatartotta.

- Lenne néhány kérdésem.

- Tessék. Én itt jól ismerek mindent.

Maple a fejét rázta.

- Nem a városra gondolok. Abból eleget láttam.

- Talán nem tetszik?

- De, sok szép épület... De én nem vagyok turista. Én az üzletre gondoltam.

A lány úgy tett, mintha nem hallotta volna. Megfontoltan lépegetett lefelé az utcára vezető lépcsőn.

Maple megértette a néma választ. Magában azt gondolta: rohadt kis nő vagy...

Nina az utolsó lépcsőfokon megállt. Ijedten intett az angolnak.

A mecset elől ekkor indult el egy piros Moszkvics.

Lassan gördült a város felé, mintha szándékosan azt akarta volna, figyeljenek rá. Csak akkor gyorsult fel, amikor a kanyarba ért. Az angol meredten nézte. Az autó hátsó ablakában egy nagy, csíkos dinnye billegett. Olyannak tűnt, mint egy emberfej. Amire hosszúkás jeleket vágtak. Késsel.

- Mi baj?

A lány a vállát húzogatta.

- Mi lenne?

Maple-t hirtelen elöntötte a méreg.

- Válaszoljon nekem, jó?! Mi volt ez az autó? És ne mondja azt, hogy nem tudja, mert...

Nina megigazította a haját, kicsit kacéran hátravetette, s mosolyogva mondta.

- Ne legyen dühös... Szépen kérem, ne legyen dühös. Az angol az ég felé fordította a tekintetét, nagyot nyelt.

- Jó, nem vagyok mérges. Tehát?

- Mít kérdezett, uram?

- Az autóról. Arról a pirosról... Azt szeretném tudni, hogy kinek az autója, és mi bajunk lehet vele.

A lány elindult a kőfal mellett, a nagy bazár felé.

- Ez az autó - mondta vontatottan - a rendőrségé.

Maple megállt. Hideg fuvallat szaladt végig rajta. A fejétől a lábáig.

- Honnan tudja?

- Ismerjük.

- És?

- Ők is ismernek engem.

- És?

- Semmi.

Az angol megfogta a lány karját. Mérgesen megszorította.

- Ne kelljen magából minden szót harapófogóval kihúzni - sziszegte indulatosan. - Válaszoljon nekem rendesen, mert... - nyomaték kedvéért belevájta ujjait a lány barna bőrébe.

Nina feljajdult.

- Na! Ne bántson!

- Tehát mi van ezzel az autóval?

Nina lerázta magáról a férfi kezét.

- Megmarad a helye nézett a karjára.

- Ránk várt az az autó? Minket figyelt? - A lány mosolygott, ez újra felbőszítette az angolt. - Tehát? - Kérdezte, de most már mázsás súlyúvá tette a szót a fenyegetés, ami a hangsúlyából világossá vált.

Nina szembe fordult az angollal.

- Ez a Moszkvics a rendőrségé. És bennünket figyelt. Jobban mondva, elsősorban engem.

- Mit gyanítanak?

Az angolt meglepte a válasz.

- Azt uram, hogy lefekszem magával.

Nina elmondta Maple-nek, hogy egy rendőrtiszt udvarolgat neki. És rettenetesen féltékeny. Ezért aztán mindenütt a sarkában jár.

- Utálom! - mondta csendesen, de nagy meggyőződéssel. - Hiába hozza nekem a csokrokat, még narancsot is küldözget, nem kell...

- Csúnya? Öreg?

- Nem... De értse meg, ha valaki nekem nem kell, az nem kell! Főképpen egy rendőr!

- És miért nem mondja meg neki?

A lány széttárta a karját. A fejével a temető felé bökött.

- Nem engedik... A bátyám nem engedi... Kisebb szívességeket tesz nekünk a fiú...

- Ahá! Értem... Ügyes...

Maple azt mondta ugyan, hogy ügyes, de magában egészen mást gondolt. S ettől még inkább melege lett.

- Es ez a rendőrfiú tud valamit?

- Micsodát?

- Hát... Nem arra gondoltam, amire... Amire egy lány és egy fiú között gondolni szokás, hanem... a mi dolgunkról tud valamit?

Már a bazár kapujánál jártak. Öreg, színes ruhába öltözött, főkötős asszonyok ültek a porban, előttük földre terített vászondarab, rajta a portékájuk. Használt ruhadarabok, nyomott oldalú alumínium edények, fakanalak, favillák, tányérok vagy zacskókban fűszerek, aszalt gyümölcs. Az egyik valami pipafélét nyújtogatott Nina felé, hangosan dicsérte az áruját. A lány tiltakozott. Pár lépés után mégis visszafordult, s néhány kopejkáért megvette a fából készült kis pipát. Eltette a táskájába.

Az angol türelmesen végignézte a vásárt, aztán újra megkérdezte.

- A mi dolgunkról tud a rendőr? Az udvarlója?

Nina mosolygott. Aranyfogain csillogott a fény. Maple behunyta a szemét, annyira idegen volt neki ez a látvány.

- Én sem tudok semmit... Nemhogy még a fiú...

Az angol elkedvetlenedett. Nem ezt a választ várta. Játszik vele ez a lány. Hülyének nézi.

- Tehát maga sem tudja, hogy miért találkoztam a bátyjával? Ha ugyan a bátyja volt...

A lány megállt. Bosszankodva nézte az öregedő férfit.

- Talán nem hiszi?

- Lehet maguknak hinni?

- Persze.

- Akkor ne traktáljon hülyeségekkel.

Nina arca elkomorult, szeme is sötétbe borult, mint amikor felhők takarják el a csillagokat.

Szótlanul mentek egymás mellett. Amikor átvágtak a Regisztán téren, a rózsák között, a trolibusz mögül újra feltűnt a rendőrautó, a piros Moszkvics. Egy fekete hajú fiú intett ki Ninának. Szélesen mosolygott. S mondott is valamit. Az ő szájában is furcsán csillant az aranyfog.

Nina a táskájában kotorászott, az autóhoz lépett, s a nyitott ablakon át a fiú kezébe nyomta a kis fapipát. A rendőr hangos nevetéssel nyugtázta az ajándékot. Az autó elrobogott, olyan hangosan durrogatott a motorja, mintha díszlovécek kísérenék.

- Törd ki a nyakadat... - sziszegte Nina. És ez a kívánság nagyon őszintének tűnt. Az angol is elmosolyodott. Amikor a lány látta az angol arcán a derűt, ő is elnevette magát. - Tudja, mit adtam neki? Remélem, ért majd belőle...

- Igen - bólintott Maple. - Láttam. Egy kis pipát.

A lányból feltört a nevetés.

- Pipát? - kérdezte szinte fuldokolva. - Pipát?

- Azt - mondta az angol.

- Nem pipa volt az - gurgulázott továbbra is a lány. - Nem pipa...

- Úgy láttam. Pedig úgy láttam - az angol nem értette, min mulat ilyen jól ez a hosszú hajú, kerek arcú lány.

- Nem pipa volt... Az ilyen famicsodát nálunk ráhúzzák a csecsemők... hogy is mondjam... füttyijére... És ezen át pipilnek ki a pólyából... Tudja, pelenka helyett... Ez nálunk a...

- Fapelenka - nevetett az angol is. - Most már értem...

- Talán megsértődik...

- Nem mondom, szép ajándék egy fiatalembernek...

- Az - nevetett a lány. - Ha én lettem volna az ő helyében, a fejemhez vágom... Nem igaz?

- Do not count on gratitude... bólogatott Maple. - Jó tett helyébe, jót ne várj...

A lány most sem kísérte a szállodáig a vendéget. A régi fürdő épülete előtt elváltak.

- Kilenc óra tájban önért jövök, és elkísérem a pályaudvarra. Ahogyan megegyeztünk. Rendben?

- Oké...

Nina elsietett a színház felé, hamar eltűnt a hatalmas fák között. De az első járókelő, akit meglátott Maple, a szerelő volt. Az utca túlsó oldalán üldögélt, a fejedelmi csillagász Ulugbek szobra alatt. Úgy tett, mintha nem vette volna észre. Felsietett a szobájába, gondosan bezárta az ajtót. Ledobta magát az ágyra.

- Dögmeleg van...

Látta, hogy az erkélyajtó nyitva van, figyelte a mozdulatlan függönyt. Aztán mintha egy árnyat látott volna elhúzódni az erkély sarka felé. Felugrott, zsebéből kirántotta a kis pisztolyt, maga elé tartva kilépett az erkélyre. Nem volt ott senki.

- Ghost... Kísértet...

Biztonság kedvéért bezárta az erkélyajtót is. Visszafeküdt az ágyra. S lelki szemei előtt megjelent a halott férfi. A vetélytárs, akinek elmesztették a nyakát. S akit nem nézhetett meg. Ki volt? Egyáltalán ki tudhatott az ő küldetéséről? S hogyan gondolhatta az a szerencsétlen, hogy ő helyette megveszi, kifizeti és elirányítja az árut. Beleborzongott a gondolatba: ha az ittenieknek az a fickó jobb ajánlatot tesz, mint amelyet ő hozott, most akkor... Igen, ő feküdhetne a kriptában hasra fektetve, elvágott nyakkal... Szerencse, hogy ma este már véget ér ez az üzlet. A csoport is indul Urgencsbe, ő velük tart, természetesen. Aztán szépen elrepülnek Rómába. Az áru meg majd utazik. De ez már nem az ő gondja. Este fizet, és kész.

Elhatározta, hogy megnézi a pénzt. A bőröndjének dupla feneke volt, nagyon ügyes rejtekhely. Kicsike kis távirányítóval lehet csak kinyitni, olyannal, mint amilyennel a televíziós készülékeket irányítják. Maple elővette a tárcájából, felhajtotta a bőrönd fedelét, s gyors egymásutánban megnyomott hat számot a kis irányítón.

A bőrönd oldalán felpattant valami Mr. Maple odanyúlt, bedugta egy kis nyíláson a kezét.

Szinte megmerevedett. De csak egy másodpercig. Aztán gyorsan kotort tovább. Hiába.

Elsápadt. Szakadni kezdett róla a víz.

- Ezek megölnék engem is...

5.

Nem Lula volt.

Két férfi állt az ajtóban. Vagyis inkább: az egyik férfi karjánál fogva tartott egy másikat, akiről látszott, segítség nélkül a földre huppanna.

- Mit akarnak? - kérdezte Szepes, s igyekezett visszacsukni az ajtót.

- Engedjen be! Lula küldött! A barátai vagyunk. - A férfi a lábát a küszöb és az ajtó közé tette. - Nem kell félni. Mondom, Lula küldött... - Vállával megnyomta az ajtót, belépett, s betámogatta a másikat is.

Szepes önkéntelenül is félreállt. S újra azt kérdezte.

- Mit akarnak?

- Na - lihegte a férfi, elengedte a másikat, az nyomban el is terült az előszoba szőnyegén. - Muszáj

volt valami helyet keresni... Egyébként Csandra vagyok... Ez meg - mutatott a fekvő alakra - Pita ... Egy kis nyugalomra lenne szüksége ... Lula azt mondta, jöjjünk ide... Maga a férje, nem?

- De... Igen... Hol van most?

- Lula?

- Igen ő.

- A dagadttal mentek el valahová... Talán a sógorékhoz.

- Milyen sógorékhoz?

- Hát, Bécsbe... Magának nem mondták?

Szepes bezárta az ajtót. Kulccsal is ráfordította. Tehát Lula éli világát... De ezeket ide küldi... Az ő nyakára.

- Mi baja van ennek... az úrnak? - kérdezte Csandrától. Csandra kopasz volt. Jobban mondva, kopaszra nyírták.

Fekete bőrzekét viselt, bőrnadrágot, hegyes orrú sárga csizmát, erős férfinak látszott, talán még harminc éves sem volt. Az arca kisfiús, sima, csupa jóindulat. Ellentéte a ruházatának.

- Rosszul lett - válaszolt Szepes kérdésére. - Pihennie kellene. Van itt ágy?

- Van. De abban én fekszem.

- És a Luláé?

- Lula velem aludt.

- Persze... És egy fotel?

Szepest lassan hatalmába kerítette az indulat. Remegett a keze, ökölbe szorította. Ebben a pillanatban agyoncsapta volna Lulát.

- Az sincs. Semmi sincs.

- Tehát... Ha jól értettem, kívül tágasabb?

- Igen! És Lulának is - tette még hozzá. - Be ne tegye ide a lábát!

Csandra lenyúlt a kis táskájáért, a földön fekvő társát igyekezett felemelni.

- Gyere... Elmegyünk... Az úr nem fogadott be... Na, szedd össze magad! - Húzni kezdte az ajtó felé.
- Magának nem köszönök - fordult Szepeshez. - Mert maga egy szar alak...

Már félig-meddig állt Pita, kifejezéstelen, alig nyitott, szinte üveges szemekkel bámult Szepesre. Feje előrecsuklott, tátott száján enyhén csurgott a nyál, egyet-egyét öklendezett, mintha elrontotta volna a gyomrát.

- Nyissa ki az ajtót - mordult Szepesre Csandra.

Szepes azonban nem mozdult. Nézte a két férfit. Arca ráncos volt, szeme alatt megnövekedtek a táskák, bőre lógott. Most száz éves lehetett.

- Na - nógatta Csandra.- Látja, hogy nem bírom tartani...

Szepes felrezzent, s a fejével a szoba felé intett.

- Hozza oda... Majd csinálunk valami helyet...

Csandra azonnal elengedte Pitát. A fiú visszazuhant a szőnyegre. Nyögve összekuporodott.

- Tudtam én, hogy csak cirkuszos - sóhajtott megkönnyebbülten Csandra. - Lula beszélt magáról... Jókat... Isten bizony, irigyeltük magát... Segítene?

Szepes vonakodva nyúlt Pitához. Amikor lehajolt hozzá, akkor látta, hogy szinte még gyerek. Tízennyolc évesnek gondolta. A hóna alá nyúlt, a fiú ruháján, ingén átütött az izzadság. És a szaga is szinte elviselhetetlen volt ilyen közletről. Felegyenesedett.

- Várjon - mondta Csandrának. - Vigyük előbb a fürdőszobába... Addig csinállok neki valami helyet...

Csandra bólintott. Körülnézett, aztán levetette a bőrzekéjét, felakasztotta a fogasra, a táskáját az egyik sarokba állította.

- Elég baj az nekem - követte Szepes a fürdőszobába -, hogy ilyen srácokkal kell foglalkoznom. De mit tehetnék? Én két évet jártam az orvosira, hát valamit értek hozzá...

Szepes csak rutinból kérdezte, nem azért, mintha érdekelte volna a válasz.

- És miért hagyta abba? Az orvosok jól keresnek.

- Belekeveredtem valamibe... Nem volt elég akaraterőm, hogy folytassam a tanulást... Tudja, hogy van ez... Az embert nem érdekli más, csak az, hogyan szerezheti meg a mindennapit... És ilyenkor persze már lóttak a tanulásnak... Most aztán segíték ezeknek a srácoknak... Igaz, jól is érzem magam velük... De ha így kicsinálnának, akkor... Higgyc el, én is undorodom... Ez az igazság.

Amíg Csandra beszélt, Szepes elvitte a saját holmiját a kád mellől, szappant tett a tartóba, s egy félig lyukas, szinte átlátszó frottír törülközöt nyomott a volt orvostanhallgató kezébe.

- Tessék. Lehet fürdetni.

Csandra bólintott. Elvette a törülközöt, aztán a mosdóhoz lépett, s gondosan kezet mosott.

- Segít fürdetni? - kérdezte Szepesre sem nézve.

- Én? Nem... Csinálják csak... Engem hagyjanak ki ebből az egészből...

Kiment a fürdőszobából. Átlépte a fiút. S keserűen újra csak ennyit mondott.

- Lula, Lula...

Visszaült a helyére az ablak elé. S újra bámulgatta a szürke, kövér angyalkákat a szemközti ház kapuja fölött. De az idegein nem tudott uralkodni. Néhány perc múltán felugrott, s kisietett a fürdőszobába.

Csandra a fiút vetkőztette.

Szepes megállt az ajtóban, s nézte. Aztán megkérdezte.

- Meddig akarnak itt lenni?

Csandra széttárta a karját.

- Hát... Nem is tudom...

- Estig?

Csandra kételkedve nézett Szepesre, mint aki nem hiszi, hogy ez a kérdés komoly lenne.

- Estig?

- Igen... Vagy reggelig?

Csandra nem válaszolt. Pitához kezdett beszélni, mint egy anya, amikor a gyereket fürdeti.

- Kibújunk a nadrágból... Így szépen... Előbb ezt a lábadat... Jól van... Most a másikat... Várni, várni! Nem tudlak tartani... Na, szedd már össze magadat! Úgy... Kapaszkodj belém...

Szepes sarkon fordult, s otthagyta őket. Visszaült az ablak elé. De most már nem az angyalkákat látta, hanem Pitát. A sovány testét, a csontjait. Mintha valami lágerből menekült volna. S először most ötlött fel benne: és mi lesz, ha itt hal meg? Ez a kérdés szinte sokkolta. Újra felugrott, s kirohant a fürdőszobába. Pitát már berakta Csandra a kádba. Félig ült, félig feküdt. A víz vastag sugárban ömlött rá.

- Mi baja van ennek? - rángatta meg Csandra ingét Szepes. Csandra átváltott a zuhanyozóra, s félig megfordulva válaszolt.

- Semmi... Tulajdonképpen semmi...

- Hogyhogy semmi? Jární sem tud, olyan, mintha sírből emelték volna ki, ne mondja nekem, hogy semmi. Fertőző?

- Áh, nem ... Csak gyenge ... Látja, milyen gyenge ... Nem eszik...

Szepes nézte, hogyan fürdeti Csandra Pitát. Még bele is szólt.

- A fejét is... Várjon adok sampont... - Aztán mégsem adta oda. Fölöslegesnek ítélte. Pita is kopasz volt.

- Az a helyzet - magyarázta Csandra -, hogy ez a fiú napok óta nem evett, sőt... Talán hetek óta nem táplálkozik rendszeresen... Semmi más baja nincsen... - Aztán ő kérdezett. - Remélem, van itthon egy kis tej?

- Megnézem - dörmögte Szepes, s kiment a konyhába. Azt nem tudta elképzelni, hogy miért nem evett ez a fiú, de felébredt, benne a szánalom. Tejet nem talált a hűtőszekrényben, gépiesen vette fel a zakóját, s indult el a közértbe. De nem tudta bezárni az ajtót, Csandra ott termett. Gyanakodva, sőt vádaskodva kérdezte.

- Hová megy?

- Tejért - felelte döbbenten Szepes. - Nincsen tej...

Csandra szelíden visszahúzta Szepes.

- Nem olyan fontos... Ezért ne fáradjék...

Szepes megállt a lakásának bezárt ajtaja előtt. Kutatva nézett a mosolygó, kicsit zavartan krákogó Csandrára.

- Tudtommal - mondta nyomatékosan -, én itt nem vagyok fogoly... És azt csinállok, amit akarok. Vagy pedig?

Csandra félrebillentette a fejét, kisfiús mosollyal mondta.

- Ne tessék ilyeneket mondani... Mi itt vendégek vagyunk... És természetesen akkor rúg ki bennünket, amikor akar... Csak... Kár lett volna ezért fáradnia... - S mint egy mentő ötletet tette hozzá. - Majd lemegyek én, ha mégis kell...

Szepes pár pillanatig nézte még Csandrát. Aztán mély lélegzetet vett, szinte hallani lehetett, s határozottan megfordult, kinyitotta az ajtót, s kilépett a folyosóra. Várt egy kicsit az ajtó előtt, hátha utána szól a fiú, de semmi. Elindult a boltba.

Amíg a tejure várákozott, valóban megfordult a fejében, hogy szólnia kellene a rendőrségnek, mert ez nem lehet tiszta ügy. Sőt az is felrémlett benne, hogy esetleg megölik.

- Megölhetnek - mormogta. - Ki keresne engem? De Lula nem tehet ilyet.

El kellene küldeni a fiúkat. Holnap reggel. Bár legjobb lett volna be sem engedni őket, de akkor, Luláról végképpen lemondhatott volna. Pedig Lula... Neki Lula az élet. Az a pár hónap, amit együtt töltöttek igazi mennyország volt. Hátha visszajön még... Kitombolja magát, és visszakullog... Igen, visszakullog... Mint a tékozló fiú.

Megvette a tejet, három zacskóval. A pénztártól ment vissza a pulthoz, kenyeret kért még, felvágottat. És uborkát. Gondolt borra is, de végül is nem vett. Még valami bajt csinál. Ki tudja, milyen fiú ez a Csandra, ha iszik. Most elég elviselhető... Csak azt nem szabad engednie, hogy a fejére nőj jön. Nagyon jól tette, hogy most lejött tejért. Ebből láthatja a fiú, hogy ki az úr a háznál...

A bolt ajtaja mellett a falhoz támaszkodva egy férfi cigarettázott. Valakit várhatott, mert amikor Szepes bement a közértbe, akkor állt meg, nézegette a kirakatokat. Azért maradt meg az arca Szepes emlékezetében, mert furcsa kis vágás volt a homlokán. Emlékezett, hogy egyszer Lula azt mondta egy ilyen alakra: né, ennek az úrnak, meg a pofáján át vették ki a vakbelét... Honnan szedte az ilyen szövegeket, ez a lány? És milyen bájosan tudta mondani! Magához húzta Szepest, s fülébe súgta, mint valami nagy titkot.

- A pofáján át vették ki a vakbelét...

A következő üzlet előtt megállt Szepes. Mert szorította a torkát, hogy ez a férfi ugyanaz az alak... Lehetséges ez? De a férfi tovább cigarettázott az élelmiszerbolt előtt. S ügyet sem vetett Szepesre. Fújta a füstöt a levegőbe, néha bekukucskált a boltba, mintha onnan várna valakit. Szepes megfordult, s visszament az üzletbe. A bejáratnál alaposan megnézte a férfit. Az volt, akire gondolt. Nem, ezt nem lehet eltéveszteni. Akkor is órák hosszat ült velük szemben az Aranyfácánban. Még arra is emlékszik, hogy sört ivott unikummal. Beletöltötte a sörbe az unikumot. Igen, ez az.

Szepes mégis vett egy üveg bort, látta, hogy a férfi nézi, amíg válogat.

Lehet, hogy ez is volt Lulu szeretője? De mikor?

Szepes úgy érezte, az ő életének tragédiája a szerelem. S újra és újra visszatért gondolatban a feleségéhez. Mind a kettőhöz. Lassan gyűlt benne a gyűlölet. A férfi iránt, aki az ajtóban cigarettázott. Biztosra vette, hogy ő is Lulát keresi. Őt várja. Gyerekes módon, véletlenül tűnően, belerúgott a férfi bokájába. Az fél is szisszent, és mérgesen mondta.

- A fene! Nem tud vigyázni?

- Pardon, pardon...

Mint valami hős, úgy indult haza. Jól megadtam neki! Győzedelmesen mosolygott még akkor is, amikor a lakása ajtaját kinyitotta.

Az előszoba padlóján hevert Csandra. Karjait széttárta, mint aki megadja magát. A fürdőszobából folyt a víz. Lassan csúszott Csandra felé.

A fürdőkádban a víz tetején szinte lebegett Pita. Sovány karja kilógott a kádból.

6.

Halász tanácstalanul álldogált a kórház lépcsőjén. Most merre? Balassa főhadnagy valóban járt a kórházban, az alsókarján érte szúrás, azt kötöztette be. Nem veszélyes a seb, állította az orvos, de semmit sem szabad elhanyagolni...

- Véletlenül nem említette a főhadnagy, hogy hová megy? Az orvos a fejét rázta.

- Nem... De nagyon mérgesnek látszott... Őszintén szólva kicsit meg is kellett intenem, úgy káromkodott, mint egy zupás őrmester.

- És azt sem mondta, hogy mi történt vele?

- Minden sérülésről jegyzőkönyvet készítünk. E nélkül nem megy.

- Láthatom a jegyzőkönyvet? - kérdezte a százados. Fellélegzett, mert arra gondolt, valamit mégis csak megtud. A jegyzőkönyv azonban részletesen leírta a sebet, a mélységet, a hosszúságot, majdnemhogy csak karcolás volt. De az esetről egy szó sem. Arról, hogy ki csinálta, hol történt, miért, semmi. - A többi? - forgatta a kezében a lapot Halász. - Ennyi?

- Ez csak kórház - nevetett az orvos. - Nem bíróság.

A százados visszaadta a jegyzőkönyvet. Engedélyt kért, hogy telefonálhasson, megkérdezte a központ ügyeletéről nem jelentkezett-e újra Balassa. Valamilyen ürüggyel felhívta Katit is. De a főhadnagyot nem találta.

- A szarházi - mormogta.

Úgy határozott végigautózik néhány közeli utcán, hisz nem juthatott messzire, aztán beugrik a kerületi rendőrkapitányságra, hátha megtud valamit.

A fehér színű Lada lassan gördül a nagy fák alatt, elértek egy térre, ott visszafordultak a belváros felé. A főhadnagyot nem látták. A kerületi kapitányságon sem tudtak róla semmit. Halász az iránt érdeklődött, hol volt verekedés vagy valamilyen balhé az éjszaka, vagy akár most délelőtt. Semmi olyat nem talált, ami arra engedett volna következtetni, hogy részt vehetett benne Balassa. Az is igaz viszont, miért csak ebben a belvárosi kerületben lehetett az a verekedés? Történhetett az bárhol. Akkor pedig fölöslegesen tölti itt az idejét.

Visszament a központba. Pintér nyugodtan hallgatta végig, aztán legyintett.

- Rossz pénz nem vész el.

Halász várta az utasításokat. Mivel azonban Pintér nem szólt, csak falatozott tovább, szokása szerint joghurtot evett savanyú uborkával, ő szólalt meg.

- Talán az lenne a legjobb, ha érdeklődnénk a Párnában.

A Párna egy bár volt, a körút egyik mellékutcájában, egy szénszagú pincében működött. Azért nevezték Párnának, mert a kis boxokban minden vendég kapott a feneké alá egy párnát. Valójában furcsa módon Szent Kristóf nevét viselte. Többen is érdeklődtek már, miért éppen Szent Kristóf, de senki sem tudott rá válaszolni. A tulajdonos egy éltés asszonyosság volt, azt rebesgették, talán ennek a nőnek volt köze valamikor egy Kristófhoz. Esetleg ő lehetett az első szeretője. Az is lehet, hogy a nagypja volt Kristóf, akitől ezt a lokált örökölte. De a bár Kristófot csak a cégtáblán és a vörösen pislogó neonreklámon vállalta, egyébként Párna volt. Mindenkinek.

Ebben a lokálban pincéreskedett Jenőke, a bajuszos angyal. Balassa kedvence. A fiú lényét tekintve lány volt, úgy is billegettette magát járás közben, sejpítve beszélt, enyhén festette a száját. Ha nem csinálja ezeket a fenimin mókákat, kifejezetten férfias jelenség lett volna, hisz bivaly nyaka volt, széles kemény vonású arca, dús bajusza, sűrű szemöldöke, amit ugyan kissé borotvált, izmos karja, mély hangja. Csupa ellentmondás. De Jenőke volt a minden titkok tudója. Ha valami történt az éjszakában, akár a város másik végében is, Jenőke erről tudott. Információi rendszerint pontosak voltak, de nem csak sejpítve beszélt, hanem mindig sejtelmesen is. Rébuszokban. Ilyeneket mondott.

- Valaki a füstben messzire száll, angyalokat kerget, s akit megfog ördöggé válik ...

Balassa főhadnagy ezért is szerette. Sohasem kérte, hogy beszéljen világosabban, igyekezett megfejteni a szövegeket.

- Költő veszett el benned Jenőke...

A főhadnagy sohasem mondta, hogy ő rendőr. Jenőke tudta. De sohasem hivatkozott rá. És nem fogadott el semmit. Balassától sohasem. Még egy pohár italt sem. Egyszer megkérdezte a főhadnagy: miért csinálod? Más ezeken vagyonokat keresne... Azt válaszolta.

- Ha valaki kérdez, válaszolnod kell...

Igaz, Balassa azt is tudta, hogy nem csak az ő kérdéseire válaszol. Mindenkiére. Nem tesz kivételt. De mindenkinek ilyen homályosan.

- Ha van eszük, értik...

Halász nem találta a lokálban Jenőket. Csak a takarítók dolgoztak a teremben. Egyikük rá is ordított.

- Zárva! Nem látja, hogy zárva!

Halász nem húzódott vissza.

- A táblát látom, de ilyenkor ne higgyen az ember a szemének... Látja, itt vagyok, tehát...

A takarítónő a százados lába elé dobta a vizesrongyot. Halász elkeseredve nézegette a vízcseppeket a nadrágján. Ki fog kapni a feleségétől...

- Láthatja, hogy takarítunk... Nincs kiszolgálás. - A partvist nyújtotta a rongyért, és visszahúzta magához. - Enyhébb hangon kérdezte. - Keres valakit az úr?

- Senkit... Azt hittem...

S ekkor felemelkedett egy alak a leghátsó boxban. Halászra nézett. Csak egy pillanatra. Aztán újra leült. A százados megesküdtött volna, hogy Balassát látta.

Eltolta maga elől az asszonyt, s lassan a boxhoz lépett.

Egy nő aludt az asztalra borulva. Mellette egy pohár víz. A férfi hátat fordított Halásznak. A bal alsó karján kötés fehérlett. A százados rászólt.

- Maguk mit csinálnak itt? Az igazolványaikat! A takarítónő már ott állt a háta mögött.

- Tudhattam volna, hogy hekus...

Mivel a férfi nem fordult vissza, Halász még keményebben szólt.

- Na, mi lesz már!? Az igazolványokat kértem!

A férfi bekötött kezével matatni kezdett a világoskék színű zakójának zsebében.

- Nem csináltak ezek semmit - méltatlankodott a takarítónő. - Ülnek itt csendben ... Lakást adnának nekik!

Halász az asszonyhoz fordult.

- Nem kell tanú... - Elővette az igazolványát. - Tessék, nézze meg, valóban rendőr vagyok.

A takarítónő megrándította a vállát.

- Tőlem lehet a római pápa is.

Megfordult, s visszament az első részbe, a pult elé, onnan figyelte, mi történik.

A százados kezébe vette a férfi papírját, enyhe mosoly szaladt végig az arcán, aztán visszalökte az igazolványt.

- A hölgy?

- Alszik... - mondta halkán a férfi, s bekötött kezét a lány vállára tette. - Hadd aludjon...

A takarítónő újra megszólalt.

- Tisztességesen el kellene őket helyezni, akkor nem aludnának itt... Ne molesztálja már őket... Nem ártanak a légynek sem!

Halász nézte az asszonyt. Lassan a bejáráshoz ment.

- Na jó - mondta hangosan. - De lehet, hogy keresi őket a hozzátartozójuk, és nem tudják hova lettek, s ezek meg nem szólnak. Baj is érheti őket... És akkor mi lesz, mi? - kérdezte az asszonytól. - Talán maga védi meg őket?

A takarítónő kivette a rongyot a vödörből, Halász ijedten hátrált. De az asszony csak csavargatta, aztán komótosan a partvisra tekerte.

- Nincs ezeknek senkijük - mondta csendesén. - Szegények... Olyan egyedül vannak a világban, mint a...

Halász elköszönt, kiment az utcára. Megtörölte a homlokát. S ennyit mondott.

- Ez tényleg szarházi... Bizony isten, szarházi...

7.

Mr. Maple nem találta meg a pénzt. Az előleget.

Mindent kirámolt a bőröndjéből, a kezításkájából, kiforgatta a ruháit, megnézte a szekrényeket - semmi. A pénz, több ezer ügyesen csomagolt, láthatatlanná tett dollár, valóban láthatatlanná vált, eltűnt. Vagyis elrabolták.

Az angol lerogyott a fotelba, kétségbeesetten nézte az ágyra hányt holmiját.

Csak a szerelő tehetette.

Amíg ő a kriptában tárgyalt, újra feljött a szobájába, és kirabolta. De hogyan? Minden vámon, repülőtéren átvilágításon simán átjutott a bőröndje, a zár szinte zseniális, a kombinációt csak ő tudta, a távirányító nála volt, akkor hogyan?

Megtörölte izzadt homlokát. Elővette a saját pénzes tasakját, megszámolta mennyi pénze van. Főképpen rubel volt. Talán kétszáz. És hetven dollár, és negyvenezer líra. Ennyi. Még felajánlani is nevetséges lenne.

Vissza kell szerezni a pénzt.

Izgatottan ült fel, egyenesedett ki, mintha mentőövet dobott volna a lehetetlenség tengerébe. Igen, visszaszerezni. Ha annyira biztos abban, hogy a szerelő volt, akkor kicsit meg kell szorongatni a fiút. Hisz kinn ül a szobor alatt. Ha már nincs nála a pénz, akkor is ki kell szedni belőle, hová tette. Elővette a kis pisztolyát, megszámolta mennyi töltény van benne, aztán a fürdőszobába ment, nagyot csavart az egyik csapon. Hadd folyjék...

Azt találta ki, hogy felcsalja a szerelőt a szobába. Rossz a csap, amit reggel megjavított. Micsoda

disznóság! Azonnal csinálja meg, nem fogja egész éjjel hallgatni a csöpögést. És ha fenn lesz, s hátat fordít neki, akkor... Igen, ez jó.

Lesietett a hallba, mosolyogva intett a recepcióban álldogáló lánynak, s kilépett a dús növényzetű kis térre. Onnan sétálva, sietség nélkül indult a Regisztán felé. Közben átment az utca túlsó felére, Ulugbek szobrához. A szerelő azonban már nem ült ott. Az angol ökölbe szorította a kezét izgalmában, mérgében, s kétszer is körbejárta a szobrot.

- Ez is csak akkor látható, ha nincs rá szükség. A fene egye meg azt a vigyorgó képét...

Néhány percig még sétálgatott az utcán. Rádöbrent, ennek semmi értelme. Így nem találja meg a fiút. Visszament a szállodába. A recepción bejelentette a lánynak, hogy csöpög a vízcsap. A lány szinte tökéletes angolsággal kért elnézést, felemelte a telefon kagylóját, és valahová oroszul szólt. Mondta, hogy a miszter fáradjon fel, igyekeznek a csapot még most megjavítani.

Maple liftbe szállt, s felment a szobájába. Leült szemben az ajtóval és várt. Háromszor-négyszer is kibiztosította, aztán újra elzárta a revolverét a zsebében. Elmúlt tíz perc, egy félóra is, senki sem jelentkezett. Már arra gondolt, leszól a portára, megkérdezi, intézkedtek-e, amikor kopogtak.

Maple hangosan szólt.

- Comein! Az ajtó kinyílt.

S még mielőtt valaki belépett volna rajta, újra bezárult. Maple teljesen megzavarodott.

- Mi ez?! - hördült fel. - Come in! Tessék! Tessék bejönni!

Újra kopogtak.

- Comein! Senki.

Az angol felugrott. Felrántotta az ajtót. Egy kamasz fiú állt ott, megszeppenve, arcán kényszeredett mosoly, kezében egy szerszámosláda. Nyögve mondogatta.

- Water... Víz... Izé... Water... Tovariss... Water...

Az angolból kiszakadt a kiáltás.

- Go te hell! Eridj a fenébe!

Kulcsra zárta az ajtót. Lihegett, aztán csendesült a lélegzete. Lefeküdt az ágyra. Ez a terve nem sikerült. Most mi lesz?

Mintha csak választ akarna adni valaki erre a kérdésre, megcsördült a telefon. Maple automatikusan nyúlt a kagyló után.

- Halló...

A recepcióból érdeklődött a kisasszony, mi történt, hogy elküldte a fiút, megjavult a csap, vagy a fiú csinált valami helytelent, esetleg udvariatlan volt?

Az angol kurtán intézte el.

- Semmi baj... De nekem rendes szerelő kell... Nem gyerek.

Ennyit mondott, s a kagylót letette. Később gondolt rá, hogy mondhatta volna, azt a szerelőt küldjék, aki délelőtt is itt szöszmötölt. Áh, most már késő!

Feküdt tovább, nézte az erkélyajtón át az eget, hogyan sötétedik. És majd elérkezik a pillanat, amikor fel kell állnia, vacsora, mert nem csinálhat feltűnést, aztán jön Nina, és kész... Holnap még itt tartózkodnak Szamárkandban, aztán Urgencs, Hiva, újra Taskent... Van lehetőségük ezeknek, hogy

végezzenek vele... Nem tud sem úgy elbújni, sem úgy taktikázni, hogy ne találkozzanak... S ráadásul a rendőrséghez sem fordulhat. Nem kérhet védelmet. Igen. Vége. Lelőhet majd néhányat a támadói közül, ha egyáltalán észreveszi a pillanatot, de végül is - nincs menekvés. Mert nincsen pénz. És itt nem viccelnek. És ha hazamegy? Azt mondja, hogy kirabolták? Ki hiszi el?

Maple teljesen kilátástalannak ítélte a helyzetét. Feküdt az ágyon. Rómára gondolt, Londonra, Dél-Amerikára. Amikor még dőlt a pénz, amikor még minden sikerült. Színésznő szeretője volt. Langyos szöke, ahogyan a barátai mondogatták. A langyos nem a szökére vonatkozott, hanem a szerelmére. Senki sem tudta igazán lázba hozni. Maple sem, de neki jó volt így is. Feleségül is kérte, de a nő csak nevetett.

- Tiéd vagyok, ameddig akarod, de ezt a hülyeséget felejtse el - mondta.

Maple nem sértődött meg. Hordta a nőnek a pénzt, szerepeket vásárolt neki, a sajtóját intézte, a lányból majdnem sztár is lett, de egy másik nő véget vetett a karrierjének. A másik nő egy indián volt. Mexikói. Magas, fekete, az ágyban szenvedélyes. Sokáig nem bírta vele Maple. Pénzt adott neki, és elküldte.

- Eridj, mielőtt beléd rokkannak...

Akkor már villája volt a tengerparton, inas szolgálta ki, ha kedve tartotta lányokért küldött, társaságot hívott. Persze ennek volt ára. Amikor "jelentkezett az üzlet" mennie kellett. Nemet mondani egyet jelentett volna a halállal. De Maple nem is akart lemondani az üzletről, a jövedelemről és az izgalomról sem. Egyszer, egyetlen egyszer feladatot vállalt Iránban is. Tudta, egy elvétett lépés és az maga a halál. Nem tévesztett. Igaz, tíz kilót fogyott az alatt a két hét alatt, amíg nyélbe ütötte az üzletet, és sikerrel hozta ki az árut, de megérte. Viszont ott volt azon a hajón is, ami egy májusi reggel beúszott Felixstowe-ba. És jöttek a vámosok, és alaposan megvizsgálták a Lanka Ajithát. A rekeszfal és a hajótest között elmozdítottak egy lemezt... Egymillió font veszteség érte ekkor a társaságot... És az ő neve is felkerült egy listára, bár nagynehezen tisztázta magát: ő csak Felixstowe-ban szállt a hajóra, mert fát akart vásárolni. A társaság segített neki. Tanúkat szerzett, akik igazolták, hogy akkor éjszaka valóban a városban aludt... Volt szerencséje is. Ez Vancouverben történt, amikor arra az értekezletre igyekezett főnökeivel, ahol megegyeztek volna a többi társasággal az üzlet útvonalában... Lekéstek egy repülőgépet... S az újságból tudták meg, hogy az egész "értekezletet" letartóztatta a rendőrség...

Az elmúlt évben azonban már nem tudta kicsikarni a sikert. Pedig igen nagy szüksége lett volna rá. Valakitől rossz tőzsdei tippeket kapott, s ez véget vetett a gazdagságnak. A villát is el kellett adnia, Nápolyban bérelt magának egy szolid lakást. Úgy látszik a pechsorozat tovább üldözi. Lám, most, amikor újra kecsegtette egy jókora jövedelem, elrabolták a pénzt.

Cigarettára gyújtott, whiskyt töltött magának, nagy kortyokban nyelte. Az alkohol kis bizakodást öntött belé.

- Elkapom a fickót... Bizony isten... elkapom...

De nem mozdult a fotelból. Csak a fantáziája lódult meg. Harcokról, hatalmas verekedésekről látott homályos képeket, mintha moziban ült volna. S mindegyiknek ő volt a főszereplője. A győztes, a vasöklű, a párbajhős, a gyorstüzelő cowboy. Ezeket a víziókat annyira átélte, hogy egészen belefáradt a nagy ütésváltásba, a hosszas lovaglásba, s abba a koncentrációba, ami a pontos lövésekhez szükséges. Megizzadt, lihegett. Azt hitte, megfullad. Újra kortyolt az italból, megrázta a fejét, mintha a szellemképeket szeretne volna kiostálni belőle.

- Zárva van minden ablak...

Feltápáskodott, kinyitotta az ablakot, az erkély ajtót. Az utcáról már enyhébb szellő suhant be a szobába, megbillentette a függönyt, letörölte Maple arcáról a gyötrődés apró vízcseppjeit.

Az angol az órájára nézett.

- Mennem kell vacsorázni... Agyonnetetik itt az embert...

A fürdőszobában kevéske vízzel megpaskolta az arcát, megtörölközött, megfésülködött. Bele sem pillantott a tükörbe, a szétdobált holmijára sem nézett, kinyitotta a folyosó ajtaját, s indult le az étterembe. Leült a helyére, mosolygott a szomszédaira, de csak ímmel-ámmal evett. A csoport vezetője kétszer is megkérdezte tőle: elmúlt-e a gyomorfájása, kér-e teát, esetleg orvosságot. Maple nemet intett, nem kér semmit, nem is fáj semmije. Az asztalt ő hagyta el elsőként. Egy idősebb hölgy utánament, aki egész utazás alatt kedveskedve próbált vele beszélgetni, s láthatóan úgy gondolta, jól eltölthetnek együtt az időt, ha ez a férfi nem lenne olyan mafla.

- Nem gyógyult meg, ugye? Engem nem lehet becsapni! Jöjjön majd én meggyógyítom. Na, jöjjön csak, ne féljen!

Maple kelletlenül válaszolt.

- Semmi bajom... Értse meg, semmi bajom.

A hölgy azonban nem hagyta magát. Belekarolt a férfiba, s hadonászva széles mozdulatokkal magyarázta.

- Nézze, uram, engem nehéz megtéveszteni. - S biztató mosollyal hozzátette. - Vén csatahajó vagyok én már...

- De, asszonyom...

Maple ezt a tiltakozást nem a vén jelzőre szánta, egyszerűen szabadulni szeretett volna a nőtől, a hölgy azonban úgy gondolta, udvariaskodik a férfi. Elégedetten mondta.

- Pedig vén vagyok már... Hiába tiltakozik... Köszönöm... De én már megettem a kenyerem javát. - S Maple megdöbbenésére közönséges káromkodással fejezte be a mondatot.

A szálloda bejáratáig hurcolta karjánál fogva az angolt. Itt szembe fordult vele, éles hangon, szinte bántóan megkérdezte.

- Engedi magát gyógyítani, vagy mi lesz?!

Maple a fejét csóválta. Rekedt hangon védekezett.

- Köszönöm, asszonyom, de... Értse meg, nem vagyok beteg...

A hölgy, alacsony növésű, kerek testű, de groteszkül hosszúkás arcú, megvetően nézte az angolt.

- Tudja mit? Én tőlem akár...

Elviharzott. De csak a szálló előtti tér egyik padjáig. Arra leült, intett Maple-nek, menjen oda. A férfi nemet mutatott a kezével.

- Sajnos, nem érek rá... Nagyon sajnálom.

S valóban eszébe jutott, hogy Nina várja. Ettől a gondolattól újra elsápadt. De maga sem tudja, miért nem menekült, elindult a sorsa felé, a Gur-Emír mauzóleum felé. A nagy kupolás épülettömböt téglakerítés veszi körül. A kapun vasrács. Belül szépen füvesített udvar. Néhány fa, bokor. És már csak a Hold világított. Sárgás fénye varázslatot játszott a kékes kupola tetején. Szép helyen alussza örök álmát Timur lenk.

Egy teázóból szűrődött még fény az utcára. A tornácon öreg üzbégek ültek, nagy szakállukról lassan folydogált a barnás tea.

Hol van Nina?

Nem látta a lányt. Autót sem.

Egy kecske állt mozdulatlanul az egyik fához kötve. Fehéren világított, mint egy márvány szobor.

Maple tétovázott néhány pillanatig, az órájára nézett, hogy a pontos időt az agyába vesse: ő igenis ott volt, de a lány nem jött, ő akarta tartani az egyezséget, csak... Gyorsan megfordult, s hosszú lépésekkel indult vissza a szállodába.

Csak ne legyen Nina a szálloda előtt sem.

Nem volt ott. A hallban sem.

Maple kinyitotta szobája ajtaját. Mindent úgy talált, ahogyan hagyta. Csak az erkélyajtó ... Bezárta valaki. Vagy talán nyitva sem hagyta?

Cigarettaért nyúlt a zakója zsebébe.

De az ujjai egy papírlapot érintettek. Lassan húzta ki. Fehér, összehajtogatott papír. Hogyan került ez a zsebébe? Nézte kis ideig, majd óvatosan széthajtotta. Írás feketéllett rajta. Talán csak három sor.

8.

Szepes ijedten állt a fürdőszoba ajtajában. Hol a földön fekvő Csandrát nézte, hol a kádban lebegő soványka, meztelen Pitát.

- Úristen! Mi történt ezekkel?

A kezében a tejet szorongatta, szédülés környékezte, az ajtófélfába kapaszkodott, s lassan csúszott le a vizes padlóra. Néhány perc eltelt, amíg újra magához tért.

- Most mit csináljak?

Szeretett volna lefeküdni, behunyni a szemét, s nem gondolni semmire.

Felállt, elzárta a vízcsapot. Egy pillantást vetett a tejeszacskóra, s beledobta a mosdókagylóba.

- Tej! Kell is ezeknek tej...

A kádhoz lépett bele akart nyúlni, hogy kihúzza a dugót, s leeressze a vizet, de megállt a keze a levegőben. Arra gondolt, talán semmit sem kellene változtatni, hisz a rendőrség... Igen. A rendőrség. Telefonálni kellene.

Kiment a fürdőszobából, tekintete Csandrára esett. Mintha az előbb nem így feküdt volna... Megmozdult? Egy halott? Lélegzetvisszafojtva figyelte. Csandra lassan kinyitotta a szemét. Megmarkolta maga mellett a vizes szőnyeget. Aztán hirtelen felugrott, nagyot ordított, de a következő pillanatban elvágódott. A feje nagyot koppant a falon.

Szepest újra a rosszullet környékezte. Forgott vele a világ.

Érezte, hogy hánynia kell. És ez egy hirtelen lökéssel be is következett.

Csandra lassan felült. Nyögve tapogatta a fejét, a semmibe néző szeme megtelt fénnel.

- Mi történt? - kérdezte.

Szepes nem felelt. Összegörnyedve, szenvedő arccal kuporgott a vizes szőnyegen.

- Pita? - nyögte Csandra. - Pita?

Nem kapott választ. Nehezen felállt, újra a fejét tapogatta.

- Az istenit...

Belesett a fürdőszobába. Pita látványa kijózanította. Lódított egyet Szepesen, s a kád mellé ugrott.

- Hé! - kiáltotta. - Hé! - Aztán mintha valaki kérdezte volna, ezt mormogta. - Megfulladt...

Szepes is felkelt, megmosta a kezét, arcát, s elindult a szoba felé.

- Hová megy?-fordult utána Csandra.

- Be. A szobába.

- Várjon! - Csandra megfogta a karját. - Szólt már valakinek?

Szepes a fejét rázta.

- Nem. De most telefonálok.

A fiú a sarokba nézett, ahová a táskáját tette.

- A táskám?

Szepes nem értette a kérdést.

- Micsoda?

- A táskám... Maga tette el?

Szepes dühösen nézett a fiúra, és ekkor már kitört. Ordítani kezdett.

- A francnak kell a maga táskája! Rohadt alakok! Idejönnek, rám hozzák a bajt, az isten verje meg magukat! Szemetek, aljas csibészek!

Beugrott a szobába, s magára zárta az ajtót.

- Hívom a rendőrséget! - kiáltotta. Csandra egyetlen szót ordított vissza.

- Ne! Ne! Ne!

De hallotta, hogy Szepes tárcsáz.

A fiú be akarta törni az ajtót. De nem volt elég ereje hozzá. Kétszer is próbálkozott. A második nekirugaszkodásnál vette észre, hogy a telefonzsinór az ajtó alatt bújik ki, s az előszobában van a falidugója. Mint egy eszelős rántotta ki a falból. Az ajtón át hallotta, hogy Szepes ideges hangon diktálja a lakás címét.

- Mondhatod - dűnnyögte megkönnyebbülten -, most már mondhatod.

Szepes nem vette észre, hogy megszakadt az összeköttetés. Ölében tartotta a készüléket.

- Majd adok én nektek... Gyilkosok...

Az ablakhoz ment, kitarta mind a két szárnyát, kihajolt az utcára. Várta a szirénázó autókat. A pufók angyalok gúnyosan nevettek. Amikor visszaült a szokott foteljába, hirtelen újra rázuhant: gyilkosság történt, nála, az ő lakásában...

- Lula, Lula... Miért tetted ezt velem?

Kopogtak az ajtón. Csandra kérte, hogy nyissa ki. Beszéljék meg a dolgot.

- Nincs beszélni valóm - mondta határozott hangon Szepes. - Majd a rendőrség beszélget magukkal! Mindjárt itt lesznek!

Csandra csendesen mondta.

- Nem jönnek...

- Mi az, hogy nem? Dehogyanisnem!

- Nem jönnek, Szepes úr... Kihúztam a telefon dugóját. Szepes megdöbbsent.

- Mit csinált?

- Kihúztam a dugót. Érti?

- Húzta a fenét! Bejelentkezett a rendőrség! Maga nem fog engem átverni!

- Majd meglátja... - Kis idő múltán hozzátette: - Egyébként elmegyek... Én elmegyek... Szegény Pitát itt hagyom... A viszontlátásra!

Szepest ez váratlanul érte. Ha elmegy a fiú, s jön a rendőrség... Még a végén, őt gyanúsítják... Meg kell akadályoznia, hogy Csandra elszökjön.

- Várjon! Várjon csak!

- Mire? Talán a rendőrségre?

- Hát... Beszéljük meg... ezt az egész izét...

- Nyissa ki az ajtót.

- Majd... Nekem nincs közöm magukhoz... - Kis szünetet tartott, s egészen más, érdeklődő hangon kérdezte. - Mi történt tulajdonképpen?

Csandra attól félt, ha Szepes meggyőződik arról, hogy valóban nem jön a rendőrség, az ablakon át kiáltozni fog az utcára, segítséget kér, lármát csap. Ezért szeretett volna mindenképp bejutni a szobába.

- Elmondom... De engedjen be... Mit ártottam én magának? Éntőlem nem kell félnie... És egyébként is... Én is majdnem... Meghaltam - tette hozzá csendesen.

Szepes csak a krimifilmekben, a televízióban látott még hasonló helyzetet. Szóval kell tartanom a füt, gondolta. S az valószínű, hogy őt nem bántja.

- Jó... Beengedem... De semmi árusítás! - Maga sem tudta, honnan jött a szájára ez a szó. Az ablakhoz ment, gondosan becsukta. Még a redőnyt is leeresztette. - Becsalom - tervezte. - Aztán egy óvatlan pillanatban kiugrom, s rázárom az ajtót... Ez a jó! Az emeletről nem tud leászni, az ajtót nem tudja betörni...

Csandra az ajtó mellé ült a fotelba. Meglepte, hogy sötétben találta a szobát, de nem sokat törődött vele.

- A táskámat... A táskám eltűnt - ezzel kezdte.

Szepest bosszantotta, hogy nem ő ült le az ajtó mellé. Hiba, nagy hiba! Ha előre elfoglalja a helyet, a fiú kénytelen beljebb kerülni.

- Én nem nyúltam a táskájához... De... Elmondaná végre, hogy mi történt?

Csandra nagyot sóhajtott.

- Az volt a baj, hogy nem zártam be Szepes úr után az ajtót... Tulajdonképpen ez okozta szegény Pita

halálát...

- Ezt nem értem.

- Pedig egyszerű... Szepes úr lement tejért... Én, hogy eleget tegyek a kívánságának, fürdetni kezdtem Pitát, aki akkor már nagyon rosszul volt... Sokat, túl sokat adagolt... És ivott is rá... Nem lehetett megfékezni...

- Ezt sem értem. Mi az hogy túl sokat?

- Nem fontos - válaszolt Csandra. - Az a lényeg, hogy rosszul volt... Fürdettem, hogy utána majd itt lefektetjük... S hallottam, hogy nyílik az előszobaajtó. Még gondoltam is, hogy milyen hamar visszatért a közértből. S akkor megszédültem. Valaki hátulról elkapott, kapálóztam, valahogy kijutottunk az előszobába, aztán többre már nem emlékszem. Kábító sprével dolgoztak a disznók... Pita is ezért halt meg. Ő is elkábult a mérges fröccstől, és megfulladt... Szegény fiú...

Szepes most emlékezett vissza arra, hogy amikor belépett a lakásába valami nagyon kellemetlen, szúrós szagot érzett. Ez lehetett a kábító spré...

- És... Kik lehetnek? Miért csinálták? - kérdezte.

Csandra úgy gondolta, hogy ezzel a csendes beszélgetéssel eltéríti attól a szándékától Szepest, hogy a rendőrséghez forduljon, hogy botrányt csapjon. Szinte nyugodt hangon folytatta.

- Sajnos, senkit sem láttam... Legfeljebb gondolhatok valakikre... De ez csak gyanú... A táskámat viszont elvitték.

- Igen... - bólogatott Szepes. - A pénze, meg az igazolványai...

Csandra elmosolyodott. A nyitott tenyerét tette a szája elé, nehogy Szepes észrevegye. Kis naiv mókus - gondolta. - Az igazolványok! Ennek az embernek semmiről sincs még sejtése sem!

- És most mi lesz? - kérdezte Szepes. - Magukat megtámadták, maguk nem vétkesek. Nyugodtan megvárhatjuk a rendőrséget. Én majd tanúsítom, hogy...

- A rendőrség nem jön. Legalábbis egyelőre nem. De mi valóban nem vagyunk bűnösök... Szegény fiú, szegény fiú... Tehetséges emberke volt. Csak...

- Én is sajnálom - bólított Szepes.

- Lula is kedvelte - merengett Csandra. - Úgy bánt vele, mintha az anyja lett volna. Lula is nagyon megsiratja majd...

- Lulát ne emlegesse - mondta fátyolos hangon Szepes. - Lula elhagyott, pedig... Pedig én feleségül is vettem...

Csandra megérezte, hogy többször kell Lulára hivatkoznia, akkor talán sikerül békésen elintézni ezt az ügyet. Anélkül, hogy a rendőrséget belekevernék. Mert az nem lenne jó. Sem neki, sem azoknak, akik a sprét használták...

- Lula nem rossz lány - bizonygatta a fiú -, csak nyugtalan... Nem tud egy helyben sokáig ülni... Biztosan visszajön majd, szeretett itt lenni... Az lenne jó - fordult bizalmasabban Szepeshez -, ha nem hagná magára. Ha rájön a happáré, mennie kellene vele, kísérni, nem egyedül engedni.

- Én most sem engedtem. Azt sem tudtam, hogy el akar menni.

- Na, igen. Persze. Lehet, hogy azért nem mert megmondani, mert azt hitte, hogy nem engedi el.

- Nem is engedtem volna!

Csandra elhallgatott. Azon törte a fejét, ha már megtörtént a baj, akkor hogyan másszanak ki belőle. És, ami a haláleseten kívül igencsak bántotta: a táskája. Amit elraboltak tőle támadói. A táskában volt az élet... Vagy legalábbis a támadók azt hiszik... Fehér kis papírkákban, fehér, furcsa ízű por. Forintban átszámítva: milliókat érne, ha... Korbán lehetett. Csak ő és a branca. Valakitől úgy tudhatták, hogy a táskában van az egész havi piacra szánt készlet, és jöttek. Hiába akartak elbújni, nem sikerült. De hogy még a rendőrség is!? Azt nem.

- Lula miatt nem lenne szerencsés, ha ez az eset kitudódna.

- Mi köze ehhez Lulának? - kérdezte Szepes. Széket vitt a Csandra fotelje elé, úgy tette le, hogy ő üljön közelebb az ajtóhoz.

- Lula a maga felesége... Ez egy... ő küldött ide bennünket, ez kettő... A mi bandánkhoz tartozik, ez három... Nem kell nagy ész, hogy kitalálja az ember, ebben az ügyben Lula nyakig benne van. És persze Szepes úr is.

- Én?

- Igen. Senki nem mossa le Szepes úrról, hogy a lakása erre meg arra szolgált... Ez nagyon komoly dolog. Jobb ebből kihagyni a rendőrséget.

Szepes érezte, hogy mi a fiú szándéka. Azt is tudta, hogy ezt tűzön-vízen keresztülvizsi. Hacsak be nem tudja zárni ebbe a szobába. Akkor aztán kukorékolhat! Lula pedig egyáltalán nem érdekli! Sőt! Nem ártana egy kis bosszú... Az viszont igaz, hogy ez az ő lakása... S ki tudja, mit halandzsálna ez a fiú a rendőrségen, hogy saját magát mentse...

- A rendőrséget nem lehet kihagyni, mert gyilkosság történt...

Csandra legyintett.

- Ha tudná, hogy mennyi mindenből kihagyják a rendőrséget! Ajaj, nem ez lenne az első, sőt az utolsó sem!

Szepes felállt. Az utcára fülelt. Úgy hallotta, hogy szirénázó autók jönnek. De semmi. Álldogált az ablak előtt. Félig visszafordulva kérdezte.

- Magát egyáltalán nem bántja, hogy a barátja meghalt? Nem kellene a bűnösöket megbüntetni?

Csandra hangja őszintén szólt.

- De. Én nagyon kedveltem ezt a fiút... De az elsőbbség az élőké. A Luláé, a magáé, és az enyém, ha úgy tetszik... És a büntetést ne is emlegesse... Az az én dolgom. Nem lesz hiány benne.

Szepes visszaült a székre.

- Kit büntet meg, ha azt sem tudja, ki volt?

Csandra felemelte a kezét.

- Azt csak bízza rám!

A kisfiús arca egészen megváltozott. Eltökélttség, konokság ült rá. Száját keményen összezárta, szemében villámok cikáztak, mintha máris szemben állna az ellenségével.

Hallgattak. Szepes még várta a rendőröket. Végül megkérdezte.

- Valóban kihúzta a telefont?

- Igen.

- De hát hallottam, hogy bejelentkezett a rendőrség...

- Igen. De csak ennyit. Többet már nem mondhatott. Tessék emelje fel a kagylót. Süket.

Szepes érkezettnek látta a pillanatot, hogy a tervét végrehajtsa. Itt az indok, hogy kimenjen.

- Bedugom - mondta, felállt, s az ajtóhoz lépett. Kinyitotta, majd hirtelen berántotta maga után. Nem engedte el a kilincset. Nyúlt a kulcs után. Ekkor érezte, hogy teljes a kudarc. A kulcs, amivel az imént magára zárta az ajtót, a szobában maradt. A kulcslyukban. Gyors cselekvésre szánta el magát. Az előszobai ajtóhoz ugrott. Ki akarta nyitni. Nem sikerült. Ez sem sikerült. A kulcs ugyanis nem volt a zárban.

Ekkor azonban már ott állt mögötte Csandra.

- Nálam van a kulcs. Kihúztam, nehogy megint valami meglepetés érjen...

Mivel Szepesben hullámozgott az érzelmek, egyik percben akarta értesíteni a rendőrséget, a másikban igazat adott Csandrának, hol le szeretne volna zárni Lulát, hol azon remegett, nehogy valami baja essék, hol arra gondolt, az egyetlen becsületes dolog, ha felfedi, hogy gyilkosság történt, hol arra, akkor őt is meghurcolják, jó lenne kimaradni ebből az egészből, nem érezte tehát nagy tragédiának, hogy nem tudott kiszabadni saját lakásából. Jóváhagyóan bólintott Csandra felé.

- Helyes.

Visszalépdelt a szobába. Közben bepillantott a fürdőszobába. Pita alól már lefolyt a víz, a fiú belesüllyedt a kádba, csak a két lába meredt ki belőle. A lábszára és a lábfeje. Szepes megborzongott.

- Be kellene takarni...

Csandra hümmögött.

- Jó... Persze... De mivel?

Leakasztotta a fürdőszobai fogasról a nagy fürdőlepedőt, s ráterítette a halottra. A frottíron felírás volt: "Napsfény-egészség". Csandra elolvasta, aztán megfordította a lepedőt.

- Egészség - dűnnyögte.

A szobaajtó nyitva maradt. Szepes már nem a székre ült, hanem a zárt ablak előtti fotelba. Onnan kérdezte Csandrát.

- Tulajdonképpen mi a terve?

Csandra is visszaült a fotelba.

- El kell tüntetnünk szegény Pitát... Valahogyan el kell tüntetnünk...

- Hogyan?

- Elvisszük.

- Kicsoda? Mert én rám ne számíton.

- Gondoltam. Pedig Szepes úrnak is épp olyan érdeke, mint nekem...

- Nekem aztán mindegy... Lehetőleg ne kavarjon bele ebbe a piszkos ügybe, jó?

- Akkor elviszem egyedül... Vagy hívok segítséget... Elmegyek és segítséget hívok.

Szepes élénken tiltakozott.

- Azt már nem! Egyedül hagyna ezzel a... Szóval, nem! Maga innen csak a fiúval, vagy sehogyan! Sohasem jönne vissza!

Csandra gúnyosan nevetett.

- Nem ismer bennünket, azért mond ilyet... De, jó. Nem megyek segítségért. Majd megoldom valahogyan. De csak sötétben.

- Helyes - bólogatott Szepes. - Eltűnnek innen, sohasem láttam magukat! - Később megkérdezte. - Hova viszi? Bedobja a folyóba? Kihalásszák...

Csandra igyekezett megnyugtatni Szepest. Mert valóban látott arra lehetőséget, hogy elvigye innen a fiút az éjszaka. S el is tudják rejteni. De egy autó kellene hozzá.

- Van Szepes úrnak autója? - kérdezte.

- Nincsen. De ha lenne, akkor sem adnám oda.

- Pedig jó lenne egy autó... Nem tudna egyet szerezni?

Szepes nemet intett. S megkérdezte.

- Taxi!?

Csandra nem is válaszolt a kérdésre. Az ablakhoz sétált. Kimért mozdulatokkal felhúzta a redőnyt. Kinyitotta az ablakot, maga elé húzta a csipkefüggönyt, s kicsit kihajolva, az utcát nézegette.

- Melyik autó marad itt éjszakára? - kérdezte Szepes.

- Nem tudom. Sohasem figyeltem.

- Kár ... Mert ha nincsen más, innen kell kölcsön vennem egyet...

Szepes megértette, mit akar a fiú.

- Hogyan indítja be?

- Azt bízva rám... Szokott erre rendőr járni éjszaka?

Szepes vállat rándított.

- Mit tudom én! Egyébként pedig, mondtam, hogy hagyjon ki engem az egészből... Nem vagyok kíváncsi erre az ügyre... Ne akarjon belekeverni. Csináljon, amit akar, de engem hagyjon békét.

- Maga kérdezte, nem? Beszari - mormogta Csandra, s újra kibámult az ablakon. Merőn nézett az utca vége felé. S csak ennyit mondott.

- Jönnek Luláék...

Szepes kétszer is rákérdezett.

- Mit mondott? Lula? Nem téved?

Ő is az ablakhoz lépett, elrántotta a függönyt, mélyen kihajolt.

- Ő az... Meg egy férfi... Hát nincsen Bécsben?

Csandra csendesen válaszolt.

- Úgy látszik... Megjött a nem remélt segítség...

- Ki az a fiú? - kérdezte izgatottan Szepes.

- Dagadt... A másik nevét nem tudom.

- Dagadt?

- Az...

Csandra már az ajtóban állt.

- Be kellene zárni a fürdőszobát... Mégse lássák... Hol a kulcsa ennek az ajtónak?

Szepes a kulcstáblára mutatott. Kapkodva igazgatta magát. Nem tudta, hogyan viselkedjék. Hisz a felesége összekapaszkodva jött azzal a fiúval... Biztosan a szeretője... Dagadt Mit mondjon? Hogyan fogadja? És ráadásul itt ez a halott is... Mindjárt csengetni fognak... Most a lépcsőforduló... Most érkeznek az emeletre... Innen hat lépés... Csengetés.

A csengetés azonban elmaradt.

Pedig Szepes mellett ott állt már Csandra is.

De nem szólalt meg a csengő. Végül Csandra ment az ablakhoz, hogy kinézzen az utcára. Egyetlen járókelőt sem látott. Lulának és Dagadtnak nyomaveszett.

- Na? - kérdezte Szepes. - Mit lát?

Csandra visszahőkölt az ablakból. Sápadtan nézett Szepesre. S csak ennyit mondott.

- Végünk van.

- Végünk? - kérdezte értetlenül Szepes. - Miért van végünk? Beszéljen!

- Torlaszoljuk el az ajtót! Gyorsan! Mozogjon, az istenért!

Csandra felkapta a fotelt és kiszaladt vele az előszobába. Az ajtó elé tette. Aztán a kisasztalt, a másik fotelt. A konyhából kihordta a székeket, sőt az asztalt is. Közben izgatott hangon, suttogva vezényelte Szepes.

- Siessen már! Mit gatyázik ott?! Hozza azt a széket! Gyerünk, gyerünk!

Amikor már nem talált semmi mozdíthatót, s az előszoba bútorraktárnak hatott, egy pisztolyt vett elő, tárat dugott bele, s leült a barikád mögé a padlóra.

- Most már jöhetnek...

De nem jött senki. Nem csengettek, nem kopogtattak. Szepes a fal mellé húzódva ijedten álldogált.

- Mi van? kérdezte. - Mi történt?

Csandra csak kis szünet után válaszolt, minden idegszálával az ajtóra figyelt.

- A gyilkosok jönnek vissza... Érti? Bennünket is el akarnak tenni láb alól... Ez biztos...

- Honnan tudja?

- Tudom.

Szepes bizonytalanul megkockáztatta.

- Nem kellene a rendőrségnek szólni?

- Eszébe ne jusson - válaszolt gyorsan Csandra, s zsinórjánál fogva magához húzta a telefonkészüléket. - A rendőrségnek semmiről sem szabad tudni... Érti? Az rosszabb, mint a halál...

- Én nem csináltam semmit - dadogta Szepes. - Semmit... Semmi törvénytelen...

Csandra erőteljesen rászólt.

- Nem beszarni! Üljön le a fal mellé és csend!

Hallgattak. Csandra a pisztolyt az előszoba ajtajára irányította, várta a célpont felbukkanását.

Szepes a nagyobbik szoba egyik sarkában ült. A lábát felhúzta, karjaival átfonta. Igyekezett minél kisebb lenni. Rémülten pislogott Csandrára. Amikor már eltelt néhány csendes perc megkérdezte.

- Lula? Hova lett Lula?

Csandra a fejét rázta.

- Nem tudom... Talán elfogták, talán elmenekült... Ki tud nézni az utcára? Úgy, hogy ne vegyék észre...

- Megpróbálhatom - válaszolt saját magának is idegen száraz hangon Szepes.

- Akkor próbálja. De semmi meggondolatlanság... Az életével játszik.

Szepes négykézláb mászott az ablakhoz. Óvatosan felemelkedett, a függönyt kicsit elhúzta, s kinézett. Így nem látott le az utcára. Csak a szemközti angyalok pufók arca mosolygott rá.

- Mi van? - kérdezte türelmetlenül Csandra.

- Így nem látok... Fel kell állnom...

- Akkor álljon fel! De vigyázzon, magára lőhetnek.

- Rám? Miért? - kuporodott vissza az ablak alá Szepes. - Engem miért bánthanának?!

- Ne akarja azt megtudni - mondta Csandra, aztán még hozzátette: - Talán én vagyok Lula férje?

- És az miért bűn? - kérdezte Szepes, de már érezte, hogy nagyon falsan hangzik a kérdés.

- Csak - mosolyodott el Csandra. - De ez most nem számít! Nézzen ki, mérje fel a terepet!

- A terepet - motyogta Szepes, s lassan újra felemelkedett. Felállt. Az ablak széléhez húzódott, a függöny mögül kilesett az utcára.

- Mit lát?

- Három autót...

- És?

- Férfiak állják körbe... Kalaposok...

- Kalaposok... - ismételte izgatott hangon Csandra.

- Maga is idejöhet... Egyáltalán nem figyelnek az ablakra...

Csandra felállt, feszült pillantást vetett az ajtóra, aztán az ablakhoz lépdelt. Lábujjhegyen, mintha alvó emberek lennének a szobában. .

- Ők azok - mondta csendesén. - Hatan... Nem, ott is van még valaki... Hét... Heten, mint a gonoszok... Vigyázzon! - szisszent, s lerántotta Szepest a padlóra. - Idenéztek... Lehet, hogy megláttak bennünket...

Szepes ijedten lihegett. De ahogyan úrrá lett az ijedtségén, megkérdezte.

- Honnan tudja, hogy meg akarnak támadni bennünket?

- Egyszerű - Csandra visszaült a helyére. - ők egy másik...

- kereste a szavakat - másik... csoport... Ezek ölték meg Pitát, s vitték el a táskámat...

- Ha már elvitték, akkor most mit akarnak még?
- Hát ez az... Azért tértek vissza, mert rájöttek valamire...
- Mire?
- Majd... Megtudja, ne féljen... Bár ne tudná meg...

Szepes a telefonra nézett. Még egyszer megkockáztatta.

- Nem lenne jobb mégis... A rendőrség... Gondolja meg... Ha itt megjelenne a rendőrség, a barátai elszelelnének... Higgye el... És akkor maga is elmehetne... Persze vele együtt - bökött a fürdőszobára.

Csandra bólogatott.

- Nem rossz taktika... Csakhogy... Akkor még az igazi barátaim is kinyírnának... Így legalább van némi remény... Mert ez egy bérház... Ha itt lövöldöznek, akkor összeszalad a szomszédság... Én nem vagyok zseni, de azt kitalálhatom, hogy az akciójuk éppen ezen akadt el... Most nyilván azt tárgyalják, hogy mi lenne az okos megoldás...

- Olyan nincsen - felelte szinte vidáman Szepes. - Ebben a házban, ha valaki pukkant, azt is hallják a szomszédok...

- Bonyolítja a helyzetüket - folytatta Csandra -, hogy engem nem ölhetnek meg... Mert akkor, hogyan tudnák meg azt, amit akarnak? Csak a válaszok után végezhetnének velem... Ahhoz be kell jutniuk a lakásba.

- Ezek szerint nem olyan veszélyes a helyzet? - kérdezte megkönnyebbülten Szepes.

- De... Éppen ezért veszélyes... Ne felejtse el, hogy amíg tudjuk, mit csinálhat az ellenség, addig előnyben vagyunk. De amikor már nem... Nos, gondolkozni kellene ... Mihez foghatnak?

Szepes most azt érezte, ő csak belekeveredett ebbe az egészbe, kívülálló, tehát mégis az első alkalomkor telefonálni fog a rendőrségre. Őt ezért nem érheti bosszú. Ő nem tartozik egyik félhez sem. Telefonálni kell. Ez a megoldás.

- Például kábítógazt nyomhatnak be - morfondírozott Csandra. - De hogyan? Ezt nem tudják megoldani... Ez a feltételezés elvethető... Kíéheztetnek... Van a lakásban kaja?

Szepes a telefonnal volt elfoglalva, igyekezett lassan, észrevétlenül elhúzni Csandra mellől.

- Ennivaló? Kevéske... Amit a hűtőben talál...

Csandra nem ment ki a konyhába. Szepes biztatta, arra gondolt, az alatt gyorsan telefonálhatna.

- Nézze meg! Kettőnknek talán két napra elegendő... De ne hallgasson rám, nézze meg!

Csandra nem mozdult.

- Az ember sokáig kibírja... Víz van... Vagyis, ez sem járható út... Az ajtón nem törhetnek be... Már csak a tárgyalás marad... Majd feljönnek, s tárgyalni akarnak... De hogyan? Az ajtón át? Hogy a szomszédok is hallják?

Szepes már félig magához húzta a telefont. Csandra egy pillantást vetett rá.

- Ne játszogasson, hé! - De a következő pillanatban elnevette magát. - Persze! A tárgyalás telefonon! Az lesz... Nem adok egy félórát, s megcsörren majd a készüléke...

Szepes elengedte a drótot, mintha máris hívnák a számát.

- Én nem tárgyalok - jelentette ki ijedten.

- Nem is kell... Üldögéljünk itt nyugodtan... Majd a telefon... Mégis csak van esze az embernek - tette hozzá elégedetten. Lefeküdt a padlóra, mintha a hátát szeretné kiegyenesíteni. - Tárgyalni fogunk, de hogy élve nem ússzuk meg, az biztos.

Szepes újra megismételte.

- Nekem ehhez semmi közöm.

- Ezt nekik mondja majd... Ha elhiszik... Hogy a Lula férje semmiről sem tud... Csak éppen beengedte ezeket a fiúkat... Ne legyen már ilyen naív... Ha másért nem, azért teszik el láb alól, hogy ne maradjon tanú... Hacsak...

- Hacsak?

- Hacsak nem mi intézzük el őket...

- Én nem! Maga azt csinál, amit akar, de én nem... Nekem ebből elegendem van! Azonnal engedjen ki!

Csandra ráförmedt.

- Ne hisztériázzon! Innen nem megy ki, érti? Én udvarias fiú vagyok, azt tanultam otthon, de a türelmemnek is van határa... Mi az istennek vette feleségül Lulát, ha...

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon.

- Nocsak - mutatott a készülékre Csandra. - Hamarabb, mint gondoltam... Vegye fel!

- Én?

- Persze. A maga lakása.

- Hagyjon ki ebből...

A telefon tovább csörgött.

- Vegye fel, ha mondom! És uralkodjon magán! Ne legyen olyan beszari! Tessék!

Szepes a kagyló után nyúlt. Felemelte, s ijedt, síron túli hangon beleszólt.

- Halló...

Csandrára nézett, szinte könyörögve nyújtotta feléje a telefonkagylót.

Csandra Szepes mellé húzódott, elvette a kagylót és úgy tartotta, hogy mind a ketten hallják, amit a hívó mond.

- Halló - nyögte ki még egyszer Szepes.

Egy női hang türelmetlenül hallózott. Csandra látta, hogy Szepessel semmire sem megy, erőteljesen beleszólt a készülékbe.

- Tessék! Kit keres?

- A férjemet... Ott a férjem?

- Itt. Én meg Csandra vagyok. Honnan beszélsz?

- Innen... Várjál, adom Dagadtat...

Szepes nyúlt volna a kagylóért, de Csandra elfordult tőle.

- Majd! Most én beszélek... Halló! Dagadt? Bajban vagyok, öreg. Várnak itt rám a kalaposok... Pita meg... Sajnos, őt megölték... Nem hülyéskedek, ez igaz... - Lassan visszafordult Szepeshez, újra a füle

mellé tette a kagylót, ketten hallgatták, amit Dagadt mondott.

- Halló! Tudjuk, hogy bajban vagytok. Ott jártunk, de még idejében észre vettük őket... De nyugalom, csigavér, sőt békavér... Ide figyelj! Én megpróbálom eltávolítani ezeket a disznókat, te figyelj, aztán majd megint telefonálok vagy felrohanunk... Nem hagyunk benneteket cserben... Várjál, ne tedd le! Még Lula akar valamit.

Csandra Szepes kezébe nyomta a kagylót.

- Tessék, maga következik. Lula közben már mondta is.

- Ne haragudj, majd mindent elmesélek. És ne izgulj, Dagadt majd intézkedik, s amit ő ígér, az szentség...

Szepes nem szólt, s még akkor is a kezében tartotta a kagylót, amikor Lula már befejezte a beszélgetést.

Csandra az ablakhoz lopakodott. Figyelte az utcát, a hét kalapost.

- Ki az a Dagadt - kérdezte Szepes fátyolos hangon.

- Dagadt az Dagadt...

- Kövér?

- A fenét... Nincs azon egy felesleges deka sem... Nem is tudom, honnan ragadt rá ez a név... Talán mert mindenkit dagadtra vert... Nagyon jól tud bunyózni... Nem ajánlom, hogy...

Szepes mélyet sóhajtott, visszatette a kagylót a helyére, s leült a szőnyegre. Fejét a tenyerébe hajtotta, mintha nem érdekelné a külvilág. De a kérdése mást jelzett.

- Emiatt a... A Dagadt miatt hagyott el engem Lula?

- Én ezt nem tudom... Nem szoktunk ilyesmiről beszélni...

- Ez a Dagadt nem valami elegáns ficsúr?

Csandra az utcát bámulta, nem válaszolt. Szepes folytatta.

- Ezt azért kérdezem, mert volt itt fenn egy ilyen izé Lulánál, s akkor kezdődött a baj...

- Ne törődjön vele... Egyébként is gombház, sej...

Szepes elkeseredetten legyintett.

- Persze, maguknak mindegy! Tönkretenni egy életet, az semmi! Az maguknak csak gombház, sej!

- Ne háborogjon...

- Ne háborogjak? Elszedik a feleségemet, betörnek a lakásomba, gyilkosság cinkosává tesznek, várhatom, hogy megtámádnak és lelőnek, vagy megfojtanak, és akkor ne háborogjak! Köpök magukra! Lulára, a Dagadtra és magára is!

Újra a tenyerébe hajtotta a fejét. Csandra azt hitte, sír.

- Na, legyen már férfi...

Hallgattak. Aztán Csandra pisszegni kezdett.

- Jöjjön, jöjjön, gyorsan ...

Szepes a fejét rázta. Nem megy sehová. Hátradőlt a szőnyegen, oldalt fordult, mint aki aludni készül.

- Nem jön? Pedig... Nézze két rendőrautó is érkezett... Az egyiknek valami baja történt, mert itt a ház előtt megállt, s felhajtották a motorháztetőt, s most azt bámulják... Most az egyik a kalaposok felé indul... Valamit kérdez... Azok nemet intenek... A rendőr visszamegy az autóhoz... Jöjjön, nézze már!

- Elég, ha maga látja - válaszolta Szepes -, engem nem érdekel...

- Jó... Nem fogom megerősöskölni... De... Na, látja, a kalaposok beszállnak az autójukba... Tovább állnak... Megszabadultunk...

Csandra elfordult az ablaktól, öröm csillogott a szemében.

- Na, ehhez mit szól? Elintézte Dagadt...

De ahogyan elhangzott a mondat, Csandra máris elkomolyodott. Lassan, elgondolkozva mondta.

- Ha ezt Dagadt intézte, akkor... Akkor Dagadt... Akkor bizony Dagadt...

- Mire gondol? - kérdezte Szepes, aki nem mozdult a szőnyegről.

- Mire, mire? Semmire... Mindenki ennyire rohadt lenne?

Csandra állt tovább az ablak előtt.

A kalaposok már eltűntek az utcából, a rendőrök is befejezték a vizsgáldást, beszélgettek, cigarettáztak, de nem indultak, egyikük hosszan tárgyalt a készüléken valakivel. Csandra nem tudott szabadulni a gondolatától, hogy ez a valaki éppen Dagadt... Dagadt, akiben annyira bíztak, aki ismeri minden titkukat... Besúgó lenne? Egyébként, hogyan tudta volna elintézni, hogy a rendőrök megálljanak a ház előtt? Szepes az ablakhoz lépett. Ő is kinézett az utcára.

- Most mi lesz? - kérdezte.

- Semmi - válaszolta egykedvűen Csandra, s kopasz fejét simogatta.

- És a halott?

- Nem tudjuk feltámasztani.

- Nem ezt kérdeztem - mondta halkán Szepes, mintha attól félne, hogy valaki meghallja. - Mikor viszi el?

Csandra a rendőrökre mutatott.

- Majd megkérem őket...

Szepes mérgesen reagált.

- Ne hülyéskedjen! Komolyan kérdeztem! Mikor viszi el? - Olyan nyomatékkal mondta a szavakat, hogy Csandra elmosolyodott.

- Ne izgassa magát. Éjjel elviszem. Még nem tudom, hogyan, de elviszem. - Később hozzátette. - Bár engem is elvinne innen valaki... Nem kóser itt nekem ...

Szepes be akarta kapcsolni a villanyt, a félhomály lassan rátelepedett a szobára.

- Nem kell világosság - tiltakozott Csandra. - Minek kell kidobolni, hogy itt vagyunk?

Szepes visszatelepedett a szőnyegre. Maga alá húzta a lábát. Valahová, a semmibe nézve kérdezte.

- Hol lehet most Lula?

Csandra nem válaszolt. Leült Szepes mellé, onnan nézegette a gyorsan összedobált barikádot. Pitára gondolt. Mondta is.

- Szerencsétlen fiú...

- Tessék? Ki a szerencsétlen?

- Pita - bökött a fejével a fürdőszoba felé Csandra. - De az is lehet, hogy jobb így... Hiába magyaráztam neki, hogy a port árusítani lehet, de megkóstolni nem... Főképpen annak nem, aki annyit iszik, mintha az övé lenne a sarki korcsma... Megnézem - mondta később. Feltápáskodott, s kiment a fürdőszobába. Hallatszott, hogy kiemeli Pitát a kádból. - Jöhetne segíteni - szólt be Szepesnek. - Csuromvizesen még sem vihetjük el.

Szepes nem mozdult. Mint aki újra hangsúlyozni akarja, ez nem az ő ügye. De Csandra sem erőszakoskodott. Visszatért a szobába, a kezét törülgette.

- Már egészen merev...

Szepes megfordult, a hátát mutatta Csandrának. A fiú újra az ablakhoz ment. A rendőrök még mindig ott tanyáztak. Bámulta őket, aztán legyintett.

- Nem romlott el a ti motorotok... Ilyen átlátszó trükköt használni... És akkor most, miért nem mentek tovább?

Az ablak előtt maradt. Mintha csodára várna. A pufók angyalkák megmosolyogták.

Már az utcán is kigyulladtak a lámpák, amikor újra megszólalt a telefon.

Lula jelentkezett. Közölte, ha a rendőrök is elvonulnak a ház elől, akkor ők felmennek.

- Egyedül jöjjön - súgta Csandra Szepesnek. - Mondja, hogy egyedül jöjjön!

Lula azonban azonnal rávágta.

- Nem! Dagadt nélkül nem!

Órák múltak el, amíg a rendőrautók kényelmesen, lassan kigördültek az utcából. Csandra azt vizsgálta az ablakból, nem maradt-e valaki figyelőállásban. De nem tudott felfedezni senkit. Legszívesebben lement volna az utcára körülnézni, de Szepesnek meg sem említette, biztosan kifogásolná. Arra is gondolt, hogy nem engedi be Dagadtot sem, nem bontja meg a barikádot, legalább nyugodtan aludhat. Aztán kitervelte, jöjjön csak Dagadt, együtt elviszik Pitát, s ő majd útközben valahol meglép, ráhagyja a fiút, csináljon vele, amit akar. Mert mégis csak az lenne az ésszerű, ha ő elmenekülne ebből a lakásból. Valami ismeretlen helyre. Talán külföldre. Elbújthatná valahol a főnökség... A kalaposok elől... Ezek kíméletlenek. Legutóbb egy gimnazista nem tudott elszámolni nekik a porral, amit rábíztak, egyszerűen eltüntették. Ebben a szakmában nem lehet viccelni, vagy ahogyan mondani szokás: itt csak az ördög vigyoroghat...

Újra csengett a telefon. Lula csak annyit mondott, hogy indulnak.

Szepes hiába erőltette, nem tudott nyugton maradni. Ugrált az ablakhoz, visszavitte a fotelokat a szobába, a hűtőszekrény ajtaját nyitogatta, és százszor is elmondta, hogy sajnos, nincs trappista sajt, pedig Lula csak azt szereti. Csandra figyelte ezt a vibrálást, aztán keményen rászólt.

- Üljön már a fenekén! Egészen kimerül ebben az ugrálásban... Inkább azon gondolkodjon, hogyan tudjuk rábeszélni Dagadtot, hogy segítsen elszállítani Pitát... Ez most a kérdés, nem az, hogy van-e trappista sajt?!

Szepes néhány percig nyugodtan ült a fotelban, majd Csandra elé állt.

- Mondja... Lehetséges, hogy ez a lány, mármint a feleségem és ez a legény... Ha én segítek magának, viszonzozza ezt azzal, hogy rábeszéli Lulát, maradjon itt?

Csandra szánta Szepest. Mit tudnak ezek a polgárok az életről? Úgy hiszi, hogy rá lehetne arra beszélni ezt a lányt, hogy otthagyja ezt a társaságot? Dagadt legalább a tizedik fiúja... S nem is a fiúk, hanem a drog... Amióta elszökött Szepestől mindent kipróbált... Ha ez a szegény pasas meglátja a felesége összeszurkált karját, leveti magát az ablakból...

- Persze, persze - bólogatott. Az első végig nem mondott kérdésre nem válaszolt. Egyébként az volt a meggyőződése, hogy a lány azt teszi, amit Dagadt parancsol neki.

Szepes dadogott még valamit.

- Én is jó tanú leszek majd... Ha szükséges... Emiatt a gyilkosság miatt... Csak szóljon...

- Jó... Jó... Mindent megpróbálok...

- Akkor megegyeztünk - nyújtotta a kezét Szepes.

Csandra meglepődött: izzadt, szinte csuromvizes a férfi tenyere. Izgul, nagyon izgul. Ennyire odavan azért a kis kurváért...

Szepes kiment az előszobába, kezdte helyretologatni a bútorokat, leterítette a szőnyeget, közben rá-rákapta a tekintetét a kád előtt fekvő Pitára. Be szeretne volna csukni a fürdőszoba ajtaját, de a halott fiú karja majdnem a küszöbig ért, ő meg nem nyúlt hozzá, hogy eltegye az útból.

- Nem kellene valamit vele csinálni? - kérdezte Csandrárt és Pitára mutatott. - Muszáj látnia ezt a... hullát a feleségemnek? Csináljon már vele valamit!

Csandra megállt a fiú fölött. Töprengve nézte. Aztán lekapott az akasztóról egy törülközőt, s azzal tolta közelebb a kádhoz Pitát.

- Ne haragudj... De... Na, így szépen... Majd elviszünk már... A karodat is... Hát ez már nehezen megy... Rád zárom az ajtót pajtás... így megfelel? - kérdezte Szepest.

Szepes már nem felelt, mert felberrent a csengő. Három rövidet.

- Ez Lula...

Valóban ők álltak az ajtó előtt. A lányt alig ismerte meg Szepes. Bodros hosszú haja volt, arca csupa festék, lábszárhoz és combhoz simuló fekete nadrágjára egy angol szöveggel össze-vissza firkált sárgás blúzt eresztett. Az özikés melle úgy domborodott ki alóla, mintha valaki a két öklét dugta volna a blúza alá.

- Itt vagyunk - mondta, arcára mosolyt erőltetett. - Ez Dagadt... Ő patronál - magyarázta.

Dagadt megbiccentette a fejét, mint a régi katonatisztek. Valóban nem illett rá a neve. Magas, vállas fiú volt. Öltözéke is tiszta, kicsit talán szolid is.

- Elnézést - mosolygott -, de jöttünk segíteni... Lula megfogta a kezét, s behúzta a lakásba.

- Zárd be az ajtót...

Csandra a fürdőszoba ajtajából figyelte őket. Szeretett volna gyorsan valami gyanúsat felfedezni Dagadton, hogy rögtön rácsaphasson: na, mi van, te spicli?! Ideparancsoltad a rendőröket?! De hallgatott. Dagadt üdvözlésére sem válaszolt.

Szepesre hirtelen rátört a sértődöttség. Elborította az egész lelkét. Hiába készült arra, hogy majd okosan beszél a feleségével, ebből semmi nem lett. Amikor Lula megkérdezte tőle, mi újság, haragszik-e, olyat ordított, hogy visszhangzott tőle a lakás.

- Kuss! Fogd be a pofád!

Aztán, mint egy gyerek, összegörnyedve, könnyes szemmel beszaladt a szobába, s becsapta maga után az ajtót. Lula dermedten állt. De csak pár pillanatig.

- Le vagy szarva...

Dagadt azonban az ajtóra mutatott.

- Eredj utána és viselkedj tisztességesen! Mit gondoltál, majd glóriával fogad?!

Lula zokszó nélkül teljesítette a parancsot. Óvatosan kinyitotta a szobaaajtót és besettenkedett.

Dagadt figyelte nem kezdődik-e újra a kiabálás, mivel csend volt, Csandrához fordult.

- Hogy történt ez? - mutatott Pitára.

Csandra kihúzódott az előszobába, Dagadt kénytelen volt a kádhoz lépni, Pita. holtteste miatt. Meglehetősen bizonytalanul állt, ha valaki egy kicsit meglöki beleesik a kádba.

- Maradj ott - szólt rá keményen Csandra. - Te rendőrspicli vagy? - kérdezte.

- Micsoda?

- Ne csodálkozz, de ne is mozogj feleslegesen! Látod ezt? - A kezében egy piszkavasat tartott. - Ha megmozdulsz, agyoncsaplak!

- Mi ütött beléd?

- Semmi... Csak vége a játéknak...

- Te megőrültél?

Csandra gúnyosan nevetett.

- Nem, öregem... Csak gondolkozom... Az, aki a rendőröket ide-oda tudja rendelgetni, az... Folytassam?

Most Dagadt nevetett.

- Te hülye! Lula hívta fel a kapitányságot, ő jelentette be, hogy itt a ház előtt férfiak álldogálnak, és... De hülye vagy, istenem, de hülye!

Mivel Dagadt látta, hogy Csandra elbizonytalanodik, azonnal ellépett a kádtól, s látszólag ügyet sem vetve Csandrára, bement a szobába.

Lula Szepes előtt állt, aki a fotelban ülve hallgatta. Amikor Dagadt belépett, odafordította az arcát.

- Magával nem tárgyalok - mondta csendesen, mintha az indulatok már elhaltak volna benne.

Dagadt intett, megértette. Visszalépett az előszobába, Csandrához fordult.

- Na, most mit csináljunk?

Csandra még mindig zavartan, mint aki nem tudja eldönteni, mit tegyen, válaszolt.

- Hát...

- Jobb lenne innen eltűnni, mi?

- Hát...

- Elvitték a táskát... Látom az arcodon...

- El... De... Ez - mutatott Pitára - nagyobb baj.

- Az.
- El kellene tüntetni.
- El.
- Hová?
- Nem tudom... De nem hagyhatjuk itt...
- Lulát?
- Őt sem.
- És ezt a...
- Őt sem.

Csandra nagyot sóhajtott.

- Szépen vagyunk.
- Ha ez szép.

Dagadt leült az előszobában egy székre.

- Semmi terved nincsen? - kérdezte Csandrát.
- Csak annyi, hogy el kell vinni... Nem szeretném, ha a rendőrség... - Elhallgatott, s merően nézte Dagadtot.
- Éjszaka lehet. Ha van autó... Gondolod, hogy a kalaposok visszajönnek?

Csandra bólintott.

- Biztosan... Rájöttek hamar, hogy ez a táska nem az a táska...
- És belőled akarják kiszedni, hogy az igazi hol van... Logikus... Hamar, nagyon hamar kell cselekedni... Szepes mit tud?
- Jóformán semmit... Hacsak Lula most nem dumál neki...
- Dumál. Mondtam, hogy dumáljon... így könnyebben tudunk eltűnni innen.
- Az autó... Az kellene...

Dagadt a zsebébe nyúlt, s egy kulcsosomót vett elő. A tenyerén nyújtotta Csandrának.

- Válassz, milyen kocsin akarsz megugrani? Ezekkel akármilyen keleti autót kinyitok... Na?

Csandra elismerően bólintott.

- Ez igen...
- Lemegyünk az utcára, kiválasztunk egy autót, kicsit megpiszkáljuk a zárát valamelyik kulccsal, aztán rajta! Na? Mit szólsz?
- Oké.
- Pitát meg majd letesszük valamelyik temetőben.

Csandra eddig szorongatta a piszkavasat. Most visszatámasztotta a sarokba, ahonnan elvette.

- Kezdjük? - kérdezte. - Nincsen sok időnk, mert lehet, hogy...

- Nem lehet, biztos... Kinéznék az utcára. Csak a szobából lehet?

- Igen... Gyere, ne törődj az öreggel... Ez fontosabb.

Benyitottak a szobába. Lula még mindig állt, de Szepes már a kezét fogta. Dagadt, mintha ott sem lennének, egyenesen az ablakhoz ment. Intett Csandrának, hogy oltsa el a villanyt. Félrehúzta a függönyt és kibámult az utcára. Aztán csak ennyit mondott.

- Már megint itt vannak a rendőrök...

9.

Halász százados megnyugodva tért vissza a központba. Arra gondolt, egy-két óra múltán jelentkezni fog Balassa főhadnagyt. Az alezredesnek is csak annyit mondott: minden rendben...

- Tíz órakor haza akarok menni - közölte csendesen, de jelentőségteljesen az alezredes. - Érted? Aludni szeretnék. Tízíg megtaláltok. Ezt az ügyet el kell intézni - tette hozzá. - Nem tűr halasztást.

- Értettem - mondta Halász.

A főhadnagy azonban nem jelentkezett este tíz óráig. A százados reménykedve kérdezgette a központot: jött-e üzenet Hódtól, a válasz mindig ugyanaz volt: nem. Halász talán éjfélig bírta türelemmel.

- Óránként hívlak majd telefonon - mondta az ügyeletesnek. - Most elmegyek.

Nem mérlegelte, hogy helyes-e, ha újra megjelenik a Párnában, odasétált. A bár neoncégérét lassú szél himbálta, a zongorista fotóján ide-oda szánkózott a fény. Az ajtóban hárman is ácsorogtak. A meleg éjszakában is kalapot viseltek. Nagy karimájú, sötét kalapot. Amint Halász közelükbe ért, az egyik valamit mondott a társainak, s elietett a körút felé. A másik két kalapos közrefogta a századost.

- Jó éjszakát, öreg úr - emelgették a kalapjukat. - Mi járatban errefelé, ahol a bagoly sem kuvikol?

- Ide jöttem - mutatott a Párnára a százados. - Remélem, beengednek?

- Óh, az csak természetes - lengette meg a kalapját.

- Vagyis az lenne - vette át a szót a másik -, ha lenne hely... De ugye, nincsen... Ezért tisztelettel felkérjük a kedves járókelőt, keresse éjszakai nyugodalmának csendes helyét máshol...

- Nem akarok leülni... Csak egy pohár sört...

- Sajnos, így még lehetlenebb. Csak ülő vendéget szolgálnak ki.

- És azt - folytatta a fejére mutatva az udvariasan hajlongó, magasra nőtt fiú -, akinek a fején kalap van...

- Na, jó - felelte a százados. - Akkor hazamegyek a kalapomért.

- De sötét legyen! Ne felejtse, sötét!

A százados eltolta maga elől a kalaposokat, s elindult ő is a körút felé. De pár lépés után megállt. Lehajolt az egyik kuka mögé, mintha a cipőfűzőjét kötöznék. Hallotta, hogy az egyik kalapos elégedetten jegyzi meg a másikat.

- Jól bejött ez a hekus...

A társa nem válaszolt, csak a térdelő, félig takart, Halász felé intett.

- Pardon, pardon - mondta magabiztos gúnyossággal a magasabb vékony férfi. - Nem láttam...

A százados felemelkedett, hátrasimította a haját. Szeretett volna hatalmasat káromkodni, de folytatta a sétáját.

- Jenőkével kellene beszélnem... Balassa megint eltűnt... Egyszer kihúzza majd a gyufát... S igaza lesz Győröknek... Meg kell találnom!

Kicsit Halász is reménykedett, hogy nem találja meg. S így ő utazhat másnap az esti gyorsal Záhonyba. Mert már minden Dávidka úton van valahol... Tehát, ha Balassa sem kerül elő, akkor... Jó lenne megint néhány nap távol Budapesttől... Az alezredes sem kifogásolhatná... Balassának pedig van anyi magához való esze, hogy jelentkezik, amikor szükségét látja.

Már a körúton álldogált egy kivilágított kirakat előtt, amikor minden más gondolatától eltérítette a kérdés: honnan tudták ezek a kalaposok, hogy rendőr? Találkozott már valamelyikkel? Kihallgatta? Halász nem emlékezett egyikre sem. Vagy úgy van, ahogyan a Latabár Kálmán mondta az egyik filmben, hogy ő száz méterről megérzi, ha valaki gróf. Szél ellenében. Óróla is lerí, hogy rendőr?

Végigmérte magát. Közönséges szürke nadrág, kék ing, a vállán szürke ballondzseki. Semmi különös. Ha egy rendőrrel akkor is látszik, hogy nyomozó, amikor nem akarja, akkor már baj van...

- Hazamegyek - mondta határozottan. - Aludnom kellene.

De mégsem haza indult. Az irodába.

- Lefekszem a szobámban a díványra... Legalább közel leszek, ha szükséges.

A rendőrség előtt álldogáló posztól megkérdezte.

- Látszik énrajtam, hogy rendőrtiszt vagyok?

Az őr nem tudta, mit válaszoljon. Csak hümmögött.

- Hát...

Halász legyintett, felliftezett a szobájába, a dzsekit a székre dobta, s lefeküdt. Fejét a dívány karfájára hajtotta, nem találta kényelmesnek.

- Párna kellene...

Erről jutott eszébe ismét a mulató.

- Jenőke biztosan tud mindent... Még azt is, hogy hol szórakozik a tisztelt főhadnagy úr...

Felült. Úgy gondolta könyveket tesz a feje alá. Nyúlt is az íróasztalra, de a keze a telefonkészülékbe ütközött.

- Fel kellene hívnom a feleségemet - mormogta. - Ne várjon.

Tárcsázott. Rövid csöngetés után az asszony felvette a kagylót. Végighallgatta a századost, aztán kiadta az utasításokat.

- Meg kell borotválkoznod, utána fürdés... A desodorból még kell lennie a fiókjában... És tiszta inged is van... A szennyest a nejlonzsákba tedd, és holnap hozd haza... Érted?

- Holnap - mondta vontatottan Halász - elutazom... Vidékre... Nem valószínű, hogy hazaérek... És hívni sem tudlak...

Az asszony folytatta.

- Zoknit is cserélj, érted? Föltétlenül fürödj meg... Nem szeretném, ha ebben a nagy melegben...

Mindenki izzad, de nem mindenki bűdös, csak az, aki nem törődik saját magával... - Hosszan folytatta a prédikációt, Halász letette az asztalra a telefonkagylót, néha felvette, és beleszólt: igen, igen...

Amikor a felesége befejezte a mondókáját és elköszönt, Halász újra ledőlt a díványra, egy könyvet tett a feje alá, kikapcsolta a villanyt, behunyta a szemét, s aludni próbált. Altatóként számolt magában. Néha tízezerig is eljutott, máskor csak húszig. Már most is bóbiskolt, amikor csörögni kezdett a telefon. A százados a másik oldalára fordult. Azt hitte a felesége. Elfelejtette utasítani, hogy mosson fogat. Vagy pucolja ki a körmét...

- Lószart - mondta röviden. Tovább számolt. A telefon is elhallgatott. Aztán kis idő múltán újra megcsördült. Hosszan, kitartóan. A százados csak legyintett. - Elég volt, aludni akarok.

Néhány perc múltán azonban kopogtak az ajtaján. Először csak halkán, szolidan, aztán erősebben.

- Kivagy?

- Én... Jelentem, én...

A százados elmosolyodott. Ez jó válasz. Mindenkire ráillik. De azért felismerte, az ügyeletes rádiós volt. Bekapcsolta a lámpát. Kinyitotta az ajtót.

- Mi van?

- Üzenet... Tessék.

Halász elvette a papírlapot, a villany felé fordult, elolvasta a néhány soros írást.

- Köszönöm... Rendben - intett a rádiósnak. Aztán visszament a díványhoz. Lefeküdt. Lemondóan mormogta. - Ez nem sikerült...

10.

Maple kétszer, háromszor is elolvasta a kicsike, összegyűrt papírlapra írott szöveget. "Köszönjük. Mindenki megy a maga útján". Ennyi volt.

Leült a fotelba. Gépiesen ivott a whiskysüvegéből. Hátradőlt, behunyta a szemét. Ha nem szégyellte volna saját maga előtt is, sírva fakad.

- Vége. Vége a pályámnak...

Úgy beszélt, mintha valaki lett volna még a szobában, s annak magyarázná.

- Ha kirabolnak, elveszik tőlem a pénzt, anélkül, hogy tudnám, kicsoda, akkor, uram, én erre a feladatra már alkalmatlan vagyok... Bizony... S ráadásul valaki beletesz a zsebembe egy cédulát... És azt sem veszem észre... Uram, ez már a csőd. A teljes csőd... Mit tehetek? Vissza kell vonulnom... Ha hagyják... Mert ezen a pályán, uram, a visszavonulás a koporsót jelenti... Bizony, uram, a koporsót...

Újra ivott. Aztán felállt, s járkálni kezdett. Az egyik faltól a másikig, mint a rabok a cellában.

- És, uram, ez nem vicc... Umberto autóbaleset érte... Kari vízbe fulladt, a tenger sodorta partra... A jóságos Ali bácsit a szobájában lötték le, csomagolt az istenadta, mert megérezte, hogy végezni akarnak vele... Soroljam még, uram? És most én következem... Higgycs, uram, hogy én következem... Lehet, hogy még itt elintéznék... Elvágják a torkomat, mint annak a pasasnak... Hogy miért? Egyszerűen azért, mert használhatatlannak minősítenek... De uram, én valóban az is vagyok... Még azt sem vettem észre, hogy valaki cédulát nyom a zsebembe! Erre mit válaszolhatnék? Megöregedtem... Igen, csak ezt... Tehát?

Az angol nem hagyta abba a monológiát, de most már nem hangos szóval folytatta. Leült, a lábát dörzsölgette, mint aki elfáradt a sok gyaloglásban.

- Azt könnyen kitalálhatom, hogy kitől származik a cédula... S azt is, hogy ki tette a zsebembe... Vacsora előtt még nem volt benne, ez biztos... Csak a hölgy lehetett... Csak ő ... Vagyis a társaság mását is küldött... Más, akiben jobban megbízik... Mert fordítva is lehetett volna... A hölgy tárgyal, s én dugom a zsebébe a cédulát...

Maple-t előntötte a keserűség. Tehát ő már eleve csak másodrendű volt ebben a játszmában. Valakit küldtek, aki őt szemmel tartja. Pedig sohasem vétett a játékszabályok ellen. Fiatalabb korában őt is megbízták ilyen ellenőrzésekkel. Egyszer le is buktatott valakit. Meggyilkolták. Ez az ő lelkén szárad. És most visszakapja. Mindenért fizetni kell az életben. Sokszor halállal.

De őt miért ölnék meg?

Az angol igyekezett leküzdeni rémlátomásait. Újra hangosan beszélt, mintha valakit meg akart volna győzni.

- Hát nézzük csak, uram... Az áru megvan... A pénzt ugyan elvették tőlem, de valószínű, hogy azok kapták meg, akiknek szánták... Ezek szerint az áru is utazik a terv szerint... Hát akkor? Azt a szerepet, amit nekem szántak eljátszottam... Elhoztam a pénzt baj nélkül Szamarkandba... Megnéztem az árut... Az alkut megkötöttem, sőt, a jövő évit is biztosítottam...

Hiába akarta magát megnyugtatni, félelmét nem tudta leküzdeni. Újra és újra felmerült benne: és ha a pénzt nem a társaság lopatta el tőle? És ha a vagonok el sem indultak? És ha azt mondják ezek a temetőbeliek, hogy sohasem látták a pénzt, semmiről sem tudnak, akkor mi lesz?

Felkelt, átment a fürdőszobába, s hideg vizet locsolt az arcára. A fejét is a csap alá tartotta. Amíg törülközőt elhatározta, hogy kisétál a pályaudvarra. Megnézi azokat a vagonokat.

Még egyet kortyolt a whiskyből, gondosan bezárta a szoba ajtaját, bár megadóan mosolygott: úgyis az nyitja ki, aki akarja. Lifttel ment le a hallba. Az első, akit meglátott Nina volt. Megtorpant, s gyorsan azt mérlegelte, hová tűnhetne el, de a lány is észrevette. Felállt, s mosolyogva köszöntötte.

- Na végre! - mondta. - Már régóta várom...

Maple zavartan magyarázta, hogy ő ott volt a Gur-Emírnél, de sem a lányt, sem az autót nem látta. A lány azonban határozottan kijelentette.

- A Gur-Emírről szó sem volt, uram! Abban állapotunk meg, hogy itt találkozunk. Itt, a hallban. - És még hozzátette. - Vacsora után.

Az angol tudta, hogy a lány hazudik. De beillesztette abba a sorba, ami a félelmét igazolta.

- És most? - kérdezte.

Nina arca kemény maradt. Egyik kezével kis kabátkájáért nyúlt, a másikkal az ajtóra mutatott.

- A pályaudvarra megyünk. Ezt beszéltük meg, nem?

Maple csak most vette észre, hogy a hallban, egyik távolabbi sarokban üldögél az a bizonyos idős hölgy is. Elmerülten olvasott, mintha nem törődne semmivel csak azzal az újsággal, amit a kezében tart. Az angolnak kedve lett volna odaköszönni, s mondani valamit, valami csúnyát, vagy azt, hogy megkapta a cédulát, köszöni szépen. De nem tette. Engedelmesen ment Nina után, ki az utcára. A parkolóban a fekete Volga várta.

- Olyan, mint egy halottaskocsi... - gondolta keserűen az angol, de zokszó nélkül bújt be az ülésre.

A gépkocsivezető mellett egy kövérkés férfi terpeszkedett...

Megvárta, amíg Maple elhelyezkedik, s akkor angolul hátraköszönt.

- Jó estét, Simon!

Maple gépiesen válaszolt.

- Jó estét.

- Jól van, Simon?

A férfi hátrafordult. Maple meglepetten felkiáltott.

- Hát ön? Ön hogyan kerül ide?

A társaság egyik vezetője volt. Általában csak a keresztnévén szólították. George. Vagy Georgie, vagyis Gyuri. Hongkongban élt, az ő bankháza nyelte el a pénzeket, s ő adta hitel formájában, vagy más módon ki, immár legalizálva. Valamikor tengerész volt, matróz. Azt mesélték róla, hogy megölte az egyik gazdag tengeri utast, és kifosztotta. Innen szerezte az induló tőkét, amivel aztán társult a fehéraranyat forgalmazó társasághoz. Olyan nagy volt a tekintélye, hogy a társaság nagyfőnökének helyettese, a second in command is hajlongott előtte. Az igazi nagyfőnököt nem ismerte senki. Azt rebesgették róla, hogy valamelyik állam elnöke... Maple azért ismerte Georgie-t, mert szolgált a bankjában rövid ideig. Nem Hongkongban, hanem Rómában. Ott találkozott négyszer-ötször vele.

- Turistáskodom - felelte a bankár. - És ön?

- Én is...

- By a fortunate accident - nevetett George. - Szerencsés véletlen...

Nina is nevetett.

- Maple úr a Gur-Emímél várt minket - mondta később. - Valami félreértés volt...

Maple nem szólt, de elhúzta a száját.

Nem tudta mire vélni George jelenlétét. És Nina hazugságát. Vajon a bankár parancsára szedték el a pénzt? Mint a villámütés, úgy érte a felismerés: csakis George utasítására tehették, hisz a bankár ismerte a táskák nyitására titkát. Ezeket a táskákat ő készítette Hongkongban...

A autó végigszaladt a dupla fasorral szegélyezett főúton, s az új nagyáruház előtt megállt. Néhány lámpa egy pikkelyes sárkányszobrot világított meg, az áruház sötét volt. Nina kikászálódott, s eltűnt a sötétben.

- Megbízom valamivel ezt a spinstert - közölte George, kissé gúnyosan hangsúlyozva a spinster szót, ami az angolban vénkisasszonyt jelent. - De jön mindjárt.

Nina valóban rövid idő múltán feltűnt a sárkány mellett. Kezében egy táskát lóbált. Ugyanolyan, mint amilyen Maple-é volt. A bankár kinyitotta az ajtót, s elvette a táskát.

- Rendben volt minden?-kérdte.

- Igen, uram, felelte a lány.

- Akkor mehetünk.

A gépkocsi a pályaudvarra szaladt. A bejárat előtt megállt.

- Kiszállhatnak - mondta a bankár, és kezét nyújtotta Maple-nek. - Isten vele, Simon! Jó szórakozást.

A lánynak nem köszönt. Intett a sofőrnek, hogy induljon. Simon még hallotta, amikor azt mondta: az

airportra! Nem tudta magában tartani a kérdést.

- Elrepül?

Nina a vállát rántotta.

- Nem tudom... Mehetünk, uram?

Maple bólintott. Zavart volt, valami magyarázatot várt. Megismételte azt a kérdést, amit George tett fel a lánynak.

- Minden rendben volt?

A lány bólintott.

- A pénz igen... De a szállítást még nem tudjuk...

Mr. Simon Maple megkönnyebbülten sóhajtott. Szinte vidám táncot járt körülötte minden. Tehát George átpakolhatta a táskákat... És a cédula is azért íródott, hogy ne csapjon lármát... Lépésről lépésre nyerte vissza magabiztosságát.

- Melyik vagonról van szó? - kérdezte.

Nina egy mellékvágányon veszteglő vonatra mutatott.

- Ott áll... Előlről a negyedik...

- Aha... És benne van?

- Benne... a vasutast már kifizettük...

- Akkor? Mehetünk?

- Ha úgy gondolja... Bár jó lenne megvárni, amíg elhagyja a pályaudvart... Az ördög nem alszik...

Maple helyeselt. Egy ideig még a peronon topogtak, aztán sétálgatni kezdtek. A pályaudvar várótermeiben már pokrócokon, sőt vékonyka vattapaplanokon elhelyezkedett az utazni vágyók sokasága, tudták, várni kell, lehet, hogy néhány napot is.

- Ezek? - kérdezte Maple.

- Buharába mennének... De kevés a vonat... Van aki csak a holnap éjjeli vonatra kapott jegyet...

- Akkor miért nem mennek haza?

- Valamilyik faluból jöttek... Minek mennének?

Az emberek valóban türelmesen váraoztak. Heverészték a pokrócokon, tördelték a lapos, lángoszerű kenyeret, dinnyét szeleteltek. Néhány asszony szoptatott. Egy öregember bottal hessegette el magától a hancúrozó gyerekeket.

- A mi szerelvényünk mikor megy? Nina bizonytalanul tárta szét a karját.

- Nem tudom, uram. Azt mondták most... Még ma éjjel...

- És ha nem?

- Semmit sem tehetünk. Várni kell.

- Hány napig megy Moszkváig?

- Az expressznél sem lehet tudni, pedig annak megszabott menetrendje van... Ez pedig csak tehervonat... Két nap, talán három...

- Vagy egy hét - mormogta Maple.
- Nagyok a távolságok...
- Akkor nincs értelme várni. Mehetünk?

A lány nemet intett.

- A Volgát muszáj megvárni. Talán félóra, és mehetünk.

Sétáltak tovább. A peron egyik végétől a másikig. De ezt sem teheték sokáig, mert egy vasutas kitéssékeltte őket. Azt ordította.

- Ma már nem indul vonat! Majd holnap!

Különösebb izgalmat nem keltett a bejelentése, az utasok nem lázadoztak, igyekezett mindenki helyet találni magának. Pár perc múltán eloltották a nagyteremben a villanyt.

Nina és Maple kiállt az utcára, az állomás épülete elé. A nappali forróság után, furcsa volt a hűvös, szinte hideg éjszaka. Maple didergett, összehúzta magán a kis dzsekijét. Ninán nem látszott, hogy fázik, mozdulatlanul bámult a sötétségbe, várta az autót.

- Nincs itt valami étterem vagy büfé, ahová behúzódhatnánk? - kérdezte az angol, topogott, karjával nagy karikákat írt a levegőbe.

- Bezárt - válaszolta a lány. - Ilyenkor már minden bezár. Az utca végéről autó közeledett. Gyorsan, mintha autópályán

futna. A Volga volt. Csikorogva fékezett. Maple ujjongva fogadta.

- Na végre! Már majd megfagytam! - Aztán elhallgatott.

A bankár még ott ült a kocsiban. Az első ülésen. A gépkocsivezető a volánra hajolt. A teste elfedte a kormányt. Két keze lassan csúszott le a kocsi padlójára. Valamit nyögött. De nem lehetett érteni.

Maple meredten nézte George-ot. A bankár feje a mellére lógott. Mintha a zakóját bámulná rémült kíváncsisággal.

Nina sikoltani akart, de visszanyomta a hangot. Aztán feltört belőle a sírás.

Maple maga sem tudta, hogy miért, a lányra üvöltött.

- Ne sírjon! Az istenit!

De ő is csak topogott az autó mellett. Hol kinyitotta az ajtót, hol becsapta.

- Ne bölgjön már!

A lány elhallgatott, később hüppögve, szaggatottan mondta.

- Ebből nagy baj lesz... Nagy baj...

A pályaudvarról egy kaftános, turbános, egyenes járású férfi sietett hozzájuk. Angolul szólalt meg.

- Beszállni!

Maple-t a hátsó ülésre penderítette, s rácsapta az ajtót. Ő előre ült, miután a gépkocsivezetőt, mint a pelyhet felemelte, s az ülés támláján át hátralökte, az Maple lábához esett, a feje nagyott koppant az ajtóban. A következő pillanatban már megugrott a kocsi, s elviharzott, ki a városból.

Maple dermedten ült. Erősen kapaszkodott az első ülésben, ahol a biztonsági övvel becsatolva is meg-meglóduzott George. A sofőr még élt. A száján bugyborékolta a vére.

- Hová visz? - kérdezte az angol.

A kaftános nem felelt, csak a kezét emelte, intett hogy majd. Maple hamar magához tért. A zsebében ott lapult a pisztolya. Lassan előhúzta. S a kaftános tarkójához nyomta.

- Vigyen a szállodához!

Az autó hirtelen fékezett. Maple előre esett. A lövés George-ot érte. Erős kéz markolta meg a csuklóját.

- Ezt ne! Érti? Ne! Én a barátja vagyok.

Maple jobban megszemlélte a fiatal sofőrt.

- Nagyon ismerős - mondta. Eltette a pisztolyát. Erős fényű autó világította meg George-ot és a kaftános sofőrt.

Maple majdnem felordított meglepetésében.

- A szerelő!

A sofőr mosolyogva bólintott.

- Igen. Én vagyok.

- Mi történt?

- Pontosan nem tudom. Csak sejtem. Talán a kolumbiaiak... Nagyon haragszanak az öregre... Minden üzletet elhappolt előlük... Orvoshoz viszem a fiút - mutatott a sofőrre -, utána a szállodába.

Maple-t a táská érdekelte. Az, amelyikkel becsapták. De nem látta sehol.

- Azt is elvitték... Azt hihették, hogy még nem fizetett George... A sofőrt pedig... ő sem fog felgyógyulni soha...

A város szélén, egy földszintes ház előtt álltak meg. A szerelő bekopogott. S még mielőtt az ajtót kinyitották volna, a sofőrt a vállára vette, s a kerítéshez vitte.

- Beadlak pajtás, majd meglátogatlak.

Két nő cipelte be a fiút. A szerelő is velük ment, be az udvarra. Maple egyedül maradt George-dzsal.

- Többet nem vállalok ilyen munkát. Nem valók már nekem az izgalmak...

A szerelő elég hosszan időzött a házban. Amikor kijött, keserűen mondta.

- Nem éri meg a reggelt. Pedig ő volt a legjobb sofőrünk...

- Vele mi lesz? - mutatott Maple George-ra.

- Semmi... Kiviszem a temetőbe... Beletesszük az egyik kriptába... Aztán néhány emberrel megkeressük ezt a lövöldöző bandát... Ideje már elbeszélgetni velük... ők szeretnék az összes szállítmányt... Mi meg kereskedjünk aszalt almával...

11.

A vendégek elé Pintér alezredes autózott a repülőtérre. Felismerte őket már akkor, amikor megjelentek az útlevelezésnél. A határőrtől is megkapta a jelzést. Mosolyogva intett nekik.

- Jól utaztak? - kérdezte az alezredes, amikor már az autóhoz kalauzolta őket.

Az idősebbik a fejét csóválta.

- Nem bírom ezt az átkozott repülést - mondta, s az ingnyakát próbálta begombolni, s mivel nem sikerült, gyors mozdulattal ráhúzta a nyakkendőjét. Kefe frizurájú, ráncos arcú, ötvenéves körüli férfi volt.

- Rosszak voltak a légi viszonyok? - érdeklődött Pintér, aki három nyelven is megtanult beszélni. Amikor megdicsérték érte, mindig ezzel a kérdéssel válaszolt: mit csinálhatna unalmában egy szegény agglégény? Most az olasz tudását kamatoztatta.

- Nem... Semmi különös... De az én természetem nem veszi be ezt a... - nem mondta meg, hogy mit. A társa csak néhány évvel lehetett fiatalabb, nevetve mondta. - Inkább hajón jött volna...

Pintér alezredes nem folytatta a témát, pedig akart tenni egy megjegyzést a tengeribetegsége. E helyett azt mondta.

- Örülök, hogy találkoztunk... Tessék - mutatott az autóra.

Halász százados is kezefogott a vendégekkel. Ő vezette a gépkocsit. Udvariasan mosolygott. Kutatott az agyában, hogy legalább egyetlen szót mond hasson a vendégeknek, de csak ez jutott az eszébe: ciao, ciao bambino...

A hivatalba autóztak, Pintér szobájában már várta őket egy szovjet rendőrtiszt is. A tolmáccsal ült az asztalnál, szendvicset eszegettek, s zöld színű üdítőt ittak rá. Ő is azt kérdezte, amit Pintér.

- Jól utaztak?

Az olasz felügyelő széttárta a karját és egy grimaszt vágott. Pintér alezredes felelt helyette. Magyarul.

- Nem bírja a repülőt...

A titkárnő az ajtóban állt. Valamikor Bana ezredes mellett szolgált, de eljött Pintérral. Azt rebesgették róla, hogy évek óta szerelmes az alezredesbe, de nem mer szólni neki.

- Megkínálhatom valamivel az urakat? - kérdezte. Az olaszok kávéét kértek.

- Cappuccinót, ha lehet - mosolygott a fiatalabb.

- Kérem a főhadnagyot - mondta Pintér a titkárnőnek. - S csak utána a kávé... Ha nem találjuk meg Balassát - fordult Halászhoz -, letöröm a derekát...

De Balassa megérkezett. Frissen borotválva, látszott rajta, hogy most szállhatott ki a zuhany alól, mert a haja még fénylett a víztől. Mosolyogva jelentkezett.

Az alezredes megfenyegette.

- Majd még számolunk... Mutatkozz be, fiam, aztán ülj le!

Halász irigykedve hallgatta, hogy a főhadnagy is tudott néhány mondatot olaszul. Bár a vendégek nevettek a szövegén, ki is javították, de mégis barátságosan ölelgették.

- Na, nem hiába digóztam - heherészett Balassa.

- Mit mondtál? - kérdezte a százados.

- Amit a Váci utcai kurvák szoktak az olasz fiúknak... Én csak ezt tudom olaszul...

A titkárnő behozta a kávéét, de még csak a kavargatásnál tartottak, amikor Pintér alezredes máris intett, hogy elkezdje a tárgyalást.

- Kevés az időnk - mondta mentegetőzve. - Majd az akció végén ünneplünk. Előkészítettünk egy kis szolid...

A főhadnagy fegyelmezetlenül közbeszólt.

- Melyik estére tetszett gondolni?

Pintér bosszankodva vakarta meg az állát, mintha a nem létező szakálla viszketett volna. A százados viszont megbökte Balassát.

- Csend...

Az idősebb olasz felügyelő, aki Balassa kezébe is nyomott egy névjegyet bólogatva mondta.

- Tsárdás... Pájinka...

Pintér mosolyogva intett, aztán folytatta.

- Jó lenne, ha összegeznénk, amit tudunk...

Először az olasz rendőrtiszt tartott kis előadást. Elmondta, hogy valahol Ausztria, Olaszország, Jugoszlávia és Magyarország határmenti területén feltevésük szerint laboratórium működik. Itt heroint állítanak elő. A tiszt, akinek a nevét Balassa a névjegyéről betűzgette: Silvio Pisano - Pisano, mint a híres firenzei szobrász! - megjegyezte, tudja, hogy ez a heroin elnevezés nem elég pontos, de szeretné továbbra is ezt használni. Sajnos, eddig nem sikerült a laboratórium nyomára bukkanni. Azt is elképzelhetőnek tartja, hogy vándoroltatják. És nemcsak a rendőrség miatt. A két nagy maffia, a kolumbiai és az olasz háborúban áll egymással. Ezt a gyilkosságokból lemérhették. Ám, a laboratórium csalhatatlan jeleiből, a sósav, az étervásárlásokból, nemegyszer lopásokból, a kábulatban heverő fiatalokból elég impulzust kaphat a rendőrség, hogy a maffiák dolgoznak. Vásárolnak, előállítanak, eladnak és temetnek is... Úgy gondolják, hogy az Afganisztánból érkező szállítmányok, melyeket most már a szovjet rendőrség is figyelemmel kísér, a jelek szerint Magyarországon keresztül jutnak el céljukhoz. És most, hogy a szovjetek felfedeztek egy szállítmányt, talán el lehet érni a laborhoz...

A szovjet tiszt kevésbé bírta a meleget, zsebkendőjével törölte az arcát, s többször esdeklő pillantást vetett az ablak felé. A megjegyzéseit is azzal kezdte, hogy kicsit meleg van... Balassa kinyitotta az ablakot, ott is maradt néhány pillanatra, nézte az utcát, az autókat. Ilyen kis idő alatt is megragadta a figyelmét: egy szürke kalapos férfi álldogál az épülettel szemben, a telefonfülke mellett...

- Na fene...

A szovjet rendőrtiszt beszélt. A legújabb értesüléseit közölte.

- Taskentből Szamarkandba helyezték át a gyűjtő bázisukat, sikerült beépülni, vagyis azt hittük, hogy sikerült. Egyik tisztünk angol vásárlóként össze is tudott kapcsolódni a bandával, de azóta már halott. Egy kriptában találtak rá. Elvágták a torkát. Nem biztos abban, hogy azért ölték meg, mert rendőrnek hitték. Lehetséges, hogy arra gondoltak, ez a másik érdekelttséghez tartozik. Ugyanakkor meggyilkoltak egy kövérkés olaszt is. Egy bankárt Hongkongból, aki öntözőberendezéseket ajánlott eladásra. És figyelték egy angol úriember útjait, aki turistaként érkezett Közép-Ázsiába és nagy mennyiségű pénzt hozott magával egy nagyszerűen preparált táskában, olyanban, amilyennel a hongkongi is utazott. Azt is megtudták, hogy a pénzt ez a bankár adta át és nem az angol a szállítóknak. Az angol viszont sértetlenül elutazott a csoporttal Urgencsbe, s onnan Hivába.

- És a vonat? - kérdezte az olasz.

- A vonat elindult. Sőt, gyorsítottuk is az útját. Moszkvában a szakértőink titokban megvizsgálták a vagonokat, és engedték a szerelvényt tovább. Úgy, ahogyan megállapodtunk... Az angol urat is hazaengedjük... A többi az önök dolga.

Nemcsak az olasz tiszt volt elégedett, hanem Pintér is. A főhadnaggyal már hajnalban beszélt, s most rámutatott.

- Nálunk - közölte mosolyogva - a kollégáknak vannak jó kapcsolatai... Tessék, tegyük hozzá a magunkét.

A főhadnagy nem állt fel, sőt azonnal el sem kezdte a beszámolóját. Ivott a zöldes színű üdítóből, grimaszokat vágott, meg is borzongott. Pintér türelmesen nézte, aztán még egyszer rászólt.

- Tessék elkezdni!

Ekkor Balassának eszébe jutott, hogy a kalapos kinn áll az épület előtt.

- Figyelnek bennünket - mondta nevetve.

Pintér elkomorodott.

- Ne hülyéskedj! Most nem szabad. Tessék, kezd el!

- Nem hülyéskedek - mondta most már komolyan a főhadnagy. - Az előbb kinéztem az ablakon. Egy szürke kalapos férfi tehénkedik a falhoz. Ez a pasas ugyanabban az ügyben érdekelt, mint mi. Csak éppen fordított előjellel. Nem követte önöket senki? - kérdezte, de a hangja már kissé szemtelenül csengett.

Pintér intett Halásznak, a százados felállt, s az ablakhoz lépett. Visszafordulva intett a főnökének.

- Igen. Ott áll.

Az olasz felügyelő, Silvio Pisano, maga elé meredve dörmögte.

- Szürke kalap... Itt is szürke kalap?... Hallod? - fordult a társához -, szürke kalap...

A másik olasz tisztviselő a szemüvegével játszott az asztalon.

- Ennyire biztonságban érzik magukat?

Az alezredes Balassától már hallott a kalapról. Butaságnak tartotta, hogy szinte úgy hordják, mint valami jelvényt, az összetartozás jelét. De éppen ez vált gyanússá. Nem félrevezetés ez?

Az olaszok is így gondolták. Nem is tudtak mit kezdeni vele. Balassa még egyszer nyomatékosan megkérdezte.

- Elnézést kell kérnem, uraim, de nem kaptam választ a kérdésre. Lehetséges, hogy követte önöket valaki?

Az olaszok a fejüket rázták, ők nem vettek észre semmit. A szovjet tiszt is nemet intett. Az alezredes visszakérdezett.

- És téged?

- Én a lakásból jövök - mondta csendesen. A lakás, amire Balassa utalt, amolyan átalakító hely volt. Valaki bement, ott átöltözött, aztán egy titkos ajtón átsétált a szomszéd házba, amelynek a kapuja egy másik utcára nyílt.

Halász százados egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Elvörösödve kért szót.

- Lehetséges, hogy engem... hogy engem követtek... Én most nem figyeltem erre... És egyébként is nekem ebből az ügyből ki kell szállnom, mert ahogy említettem neked, Béla, felismertek...

- Jó - zárta le a témát Pintér alezredes. - Ezt majd megbeszéljük. - .. Folytasd, Balassa.

A főhadnagy azzal kezdte, hogy Magyarországon sem megnyugtató a helyzet. Itt talán nem is két csoport között folyik a harc. Lehetséges, hogy van harmadik és negyedik is. Ezek magyarok. Majd rádöbbenek, hogy itt mi kevésbé rúgunk labdába... A szürke kalaposok jól szervezett banda. De itt nemcsak droggal kereskednek, hanem valutáznak, lányokat, fiúkat árusítanak, aranyat csempésznek. Csak néhány magyar tagjuk van, a többiek arabok, olaszok. Az áldozatok magyarok. Fiatalok, ahogyan a világon bárhol... Sajnos, már történt gyilkosság is... Az egyik áldozatot, egy vékonyka fiúcskát, éppen aznap éjjel segített valakinek elszállítani egy lakásból. Egy akatáska hamis heroin miatt fulladt meg... Azt biztosan tudja, hogy Magyarországon is két csoport tud a vonat rakományáról... Tehát várható, hogy...

A szovjet tiszt közbekérdezett.

- Intézkedtek, hogy a határtól valaki ügyeljen? Mert mi ott nem jövünk át...

Az alezredes újra simítgatni kezdte az állát.

- Persze. Tessék nyugodt lenni.

Silvio Pisanót a laboratórium izgatta.

- Nincs valami jele - fordult Balassához - ennek az átkozott labornak? Nem gyanít valamit?

A főhadnagy a fejét rázta.

- Nem... Sajnos, nem... De ha a szerencse ördöge segít, akkor...

- Hát segítse akkor az a bizonyos Lucifer...

A tanácskozás elhúzódott. Újabb kávé és szendvicset hozott a titkárnő. Evés közben is folytatták a megbeszélést. Vonatról beszéltek, arról, hogy esetleg megáll valahol, Balassa egy fiatalasszonyt említett, akinek a férje lakásán történt a gyilkosság és akitől sok mindent megtudott. A főhadnagy elmondta, hogy ő is aktívan részt vesz a banda életében, verekedett is már a kalaposokkal, megkarcolták törrel. De ha nem védi ki a szúrást a karjával, akkor esetleg már nem ül itt... Ha kap egy kis időt, ő a végére jár a dolgoknak. Ha senki sem köp a levesébe...

A külföldi rendőrök magyarázatot kértek, hogy milyen levesről van szó, nehezen értették meg, hogy ez egy magyar szólásmondás. Pintér mérgesen tekintgetett Balassára.

- Ne vagánykodj...

- Elnézést, de... Nem gondoltam, hogy...

A szovjet rendőrtiszt újra visszatért a vonathoz.

- Kinek kell átadni a szerelvényt? Ki lesz az a tiszt?

- Átadni? - kérdezte Pintér, s arra gondolt, hogy a kollégája valami szabályos átvételi jegyzőkönyvet akar Záhonyban vagy Csapon csináltatni... - Majd... Lesz ott valaki...

- Kicsoda?

- Hát... Hód... - mondta az alezredes és mosolygós tekintete találkozott Balassa huncut szemével.

Csillagtalan éjszaka volt. Sötét esőfelhők takarták a Holdat is. Néhány percre nyílt pályán vesztegelt a vonat. Valahonnan, a távoli tanyából kutyavonítás hallatszott, s mintha felelné rá, a mozdony is dudálni kezdett. Aztán megrándult a vonat, mint a haldokló. Lassan gördült tovább a feketeségbe.

Csorna Péter az egyik vagon fékezőfülkéjében állt. Meredten nézte a sötétséget. Csurgott róla a veríték.

- Vihar lesz - motyogta. - Valami istentelen nagy vihar... Bámulta az eget, várta a villámokat.

Aztán úgy érezte, mintha valaki állna a háta mögött. Maga sem értette, miért, nem fordult meg, egyre jobban béklyóba kötötte ez az érzés. Megmarkolta a vaskorlátot, visszafojtotta még a lélegzetét is. S ahogyan elborította a félelem, úgy lett rajta úrrá a gondolat: most megölik, meggyilkolják... Szinte már várta a szúrást, a lövést, tekintete a csattogó kerekeket kereste, amik majd keresztül vágatnak a testén, levágják a karját, a fejét. Igen a fejét. Látta gurulni a töltésen a saját fejét. S felordított.

- Ne!

Lekuporodott a szálkás padlóra. Ekkor villámlott. Egy pillanatra, csak egy pillanatra nappali fény csapódott a vagonra.

Csorna mögött egy férfi állt. A vasutas csak az árnyékát látta.

- Ne! - kiáltotta még egyszer. Aztán könyörögve hozzátette. - Ne öljön meg... Gyerekeim vannak... Miért akar megölni?

A férfi nem válaszolt.

Csorna sírni kezdett. Szaggatottan, panaszosan, mint a kisgyerekek. S fogta, görcsösen markolta a korlátot.

Még egyszer nagyot csattant az ég. Villámlott. Zuhogni kezdett az eső. Csapta, verte a vagon tetejét, úgy hangzott, mintha géppisztolyból újra és újra sorozatot lőnének. A vonat vágatott. A víz Csornára folyt, új sapkája kékes patakokat eresztett az arcára. Egy kis állomáson robogtak keresztül, gyenge fények futkároztak a vagonok oldalán. Az épület ajtajában állt a forgalmista, mint a szobor. Meredten. Csornának mégis úgy tetszett, mintha órá keresztül vetett volna. Mint a halálraítéltekre szokás. Inteni akart segítségért a picike peron felé, de pillanatok múltán újra sötétté vált minden. A vasúti töltés árkan túl kísérteties óriás jegenyefák hajladoztak, szinte látni sem lehetett őket, úgy rémlett Csornának, hogy száz karukkal őbelé akarnak marni. Még jobban összehúzódott, a korlátot nem engedte el, ha ki akarja lökni az idegen, legalább kicsike esélye maradjon a megmenekülésre.

De az idegen nem mozdult. És nem is szólt.

A mozdony dudált. Többször is.

Lehet, hogy Csorna nem is hallotta. Csak a fegyverropogást, a kerekek csattogását, s az idegen ijesztően ziháló lélegzetét. És a saját szívének dobolását, a félelem nyögéseit.

A vonat hirtelen fékezett, és megállt.

Csorna, mintha valaki nagyot lökött volna rajta, lelódult az ütközők felé. A korlátot nem engedte el, jajgatva könyörgött.

- Ne, ne!

Az eső csapdosta az arcát, belefolyt a víz a szemébe, sapkája a kerekek közé esett, lábával igyekezett valami szilárd helyet találni, mint a hegymászók a zuhanás előtt, amikor már érzik, hogy karjuk nem bírja a testüket. Csorna kétségbeesetten próbálta visszatomáznai magát a vagonra. Amikor már majdnem sikerült, lassú mozgással megindult a vonat. A kapcsok megfeszültek, enyhén megrántották a vagonokat. Csorna lába alól hirtelen kicsúszott a támasz. Minden maradék erejét összeszedte, s felhúzza magát a fülkéjéhez. Pihegve emelte a tekintetét az idegen felé.

De akkor már nem látott ott senkit.

A padlón az összetört lámpája feküdt, a kis padon a táskája. Érintetlenül, úgy, ahogyan az indítás után odatette. Kinyitotta, elemilámpát vett ki belőle, s végigvilágította a fülkét, a barnára mázolt falat, a kis üveg nélküli ablakocskát, az előteret. Egyedül volt. A vonat újra nekilendült, csattogtak a kerekek.

- Odalett a sapkám - mormogta Csorna. Igyekezett szárítgatni magát, elővette a zsebkendőjét, a haját törülgette vele, a vászonkabátkáijából kicsavarta a vizet. Az eső alig hűtötte le a levegőt, zuhogott tovább, szelet is már csak a rohanó vonat csapott, ezért arra gondolt, hogy leveti az ingét, a nadrágjából is csöpögött a víz. Leült a kispadra, igyekezett megszabadulni a félelmétől. Miközben az elemlámpájával hol ide, hol oda világított, azt latolgatta magában: valóban meg akarta-e őt valaki ölni? Vagy csak képzelődött? Visszagondolt az egész napjára.

Záhonyban aludt a vasutasszálláson. Reggel jelentkezett szolgálatra. Akkor mondták, hogy ezzel a vonattal utazik Józsefvárosig. Délután már az állomáson ácsorgott, jelentkezett a vonatvezetőnél, kezét fogtak, megmondta, hogy hol lesz a helye. Aztán kétszer-háromszor is végigsétált a hosszú szerelvény mellett, rugdosta az apró kavicsokat, mintha futballozna. Később leült az egyik vagon lépcsőjére, megnézte mennyi enivalója maradt. A kenyeret kevesellte, kísétált a közértbe, vett egy kilót. Két férfi vásárolt még a boltban, az egyik fiatal, mosolygós képű, szép szál ember, amolyan harmincas, a másik zömök, kefehajú, kis bajuszú, égővörös nyakkendőt viselt. Ez orosz - gondolta magában, s nem is tévedett, mert a pénztárgépbe beütött számot a férfi oroszul mondta. Nem lett volna ezen semmi feltűnő, hiszen Záhonyban sok az orosz munkás, vasutas, de ez az ember a pénztárosnőhöz magyarul szólt. Azt mondta: köszönöm, kedveském... Csorna úgy intézte el magában a dolgot: kárpátaljai. A fiatalabb férfi visszahúzódott, csak Csorna után ment a pénztárhoz. S még egyszer látta őket. De már a pályaudvaron, a vonat mellett. Csorna leült az egyik vagon lépcsőjére, az árnyékos oldalra, mert késő délután is igen erősen sütött a Nap, szalonnát evett, zöldpaprikával, és falatozás közben észrevette a két férfit. Az egyik vagonon másztak át. Nem messze tőle. Amikor a kisebbik a földre ugrott, a zakója beleakadt valamibe. Csorna, megdöbbenve látta, hogy a bal karja alá pisztolytáskát erősített. A fegyver is megcsillant benne. Gondolta, hogy vámosok. Aztán elsétáltak előtte, a zömök férfi merően a szemébe nézett. Csupa fenyegetés villant a tekintetében. Csorna lesütötte a szemét, mintha azt akarná mondani, én nem láttam semmit. De attól a pillanattól, olyan nyugtalanság vett erőt rajta, hogy legszívesebben hazament volna a kis házikójukba, a gyerekeihez, az asszonyhoz, akit ugyan már nem szívelte, mert a falu a szájára vette, hogy amíg ő vonatozik, kivel mit csinál a nő. Persze nem ment. Felszállt a helyére, s amikor este tíz óra felé, elindultak, ő is intett a lámpájával, minden rendben. Lassan gurult a vonat, amikor fellépett a vagon lépcsőjére, s önkéntelenül is hátratekintett a szerelvény vége felé. A lámpák fénye akkor világította meg az egyik fehérre festett vagon, s mintha a kefehajú férfit látta volna kihajolni egy pillanatra. Gondolta, jelez a vonatvezetőnek, hogy illetéktelenek vannak a szerelvényen, végül még sem tett semmit. Nincs neki ehhez köze. Még valami bajt hoz a saját fejére. Elegendő, hogy látta a fegyvert... A vonat nem sokáig ment. Talán a második jelző már megállította. Aztán az egyik állomáson vesztegeltek. Egyre melegebb és sötétebb lett. És akkor, amikor már éppen lecsapott a vihar, megállt a háta mögött az a férfi. Nem látta, de bizonyos volt abban, hogy a kis zömök, a revolveres... De hová tűnt?

Még zuhogott az eső, amikor Csorna az ingét levetette. Rátapadt a hátára, mintha a halál hideg keze simogatta volna. Vacogni kezdett.

A vonat újra megállt.

Csorna gyerekkorában azt tervezte tutajos lesz a Tiszán. Úszik majd le a folyón, kanyar kanyart követ, magas fecskéfészekkel telelyuggatott partokat, lapos síkságok váltják fel, városok maradoznak el a folyó mellett, s ő csak megy, megy, viszi a folyó. Tutajos nem lehetett, így lett vasutas. De a tehervonatok alig haladnak. Szükség szerint félreállítják őket, vesztegelnek a nyílt pályán, a gyorsvonatok elrohannak mellettük. Igen, ez nem folyó, nem tutaj. S ő hány éve zötyög már tengelyen... És vár türelmesen a szabad jelzésre, eleinte még arra is vállalkozott volna, hogy leszáll és megtolja a vonatot, csak induljanak már. Aztán megszokta. Néha akadt társ, akivel beszélgethetett a várakozás óráiban, máskor meg házat épített nem létező telkén, nem létező téglákból. Fiatal korában mindent odaadott volna az utazásért, ma már inkább egy szép házra vágyik, nagy kerttel, disznókkal, tehénnel és arra, hogy egy rendes asszony mosolyogjon rá, ha bemege a konyhába sült tököt enni. Mert a sült tök... Az a világon a legjobb csemege... Sokszor a kenyérről is elhitette magával, hogy az sült tök. És érezte is az ízét. Ha

megáll a vonat, mindenről lehet képzelődni. Mert ez az idő nincsen. Ez eltűnik a vasutasok életéből.

Csorna nézte az esőt. Zseblámpáját égette, mintha a világossággal szeretne volna elűzni a gonoszt. Már megnyugodott volna, amikor valaki elszaladt a vagonja mellett. A szakadó eső miatt furcsán behúzta a nyakát, előredőlt, mint a rohamozó katonák, meg-megcsúszott a vizes töltésen. Nem nézett fel Csornára, s néhány lépés után már el is tűnt a sötét zuhatagban. Kis idő elteltével Csorna erőt vett magán, s kihajolt a vagonból.

És ekkor érte az ütés. A fején.

13.

Balassa is hátra futott a kijelölt vagonhoz.

- Hé, Dagadt! - ordított egy csuromvizes férfi. - Ide gyere! Ez az!

Egy feszítővasat nyomtak Balassa kezébe.

- Gyorsan! Alig áll valamit!

A vagon ajtaja könnyen engedett, eltolták, s felugráltak a sok zsákocska közé.

- Csak azt, amelyiken kék szalag van! Hatan válogatták a zsákokat.

- Huszonnégynek kell lenni! Egy sem maradjon fenn! Gyorsan!

- Szmuro, szmuro, válitu! - ordította a főhadnagy is.

- Mi van? - kérdezte az egyik szakállas férfi. - Mit mondtál, Dagadt?

- Semmi! Csináld! Hány van már lenni?

Kiderült, hogy senki sem számolta a ledobott zsákokat.

- Az istenit! - Balassa leugrott. - Mindjárt megszámlálom!

Balassa magában nevetgélt. Verte az eső, villámlott. Szmuro, szmuro, válitu! Gyerekkorában olvasta Magyar László könyvében, hogy így biztatták az afrikai rabszolgákat...

- Dagadt! - ordítottak rá. - Mennyi?

- Még három!

- Már nincsen - hangzott bentről. - A frász álljon belé! Nem találjuk.

Balassa újra számolt.

Már lent volt mind a huszonnégy.

A földúton egy kis teherautó álldogált. A lámpái sötétek maradtak, csak a villám fénye világította meg. Valaki két zsákocskával a karján a teherautó felé szaladt.

- Nincsen több - üvöltötték a vagonból.

- Jó! Nem kell! Valamilyik hülye már elvitt belőle! Fiatalemberek másztak le a vagonból. Valaki rájuk szólt.

- Rendben hagyatok mindent? Senki sem válaszolt.

Egy fehéringes, rövid nadrágos férfi visszamászott a vagonba.

- A szentség! - kiabálta. - Össze van túrva, mint a szemétdomb! Gyorsan rendet rakni!

Ebben a pillanatban elindult a vonat. Néhányan leugráltak. Talán hárman gyorsan egymásra pakolták a zsákokat, aztán nagyot kiáltva leugrottak ők is. Balassa utoljára.

A vonat azonban megállt. Újra tilosat mutatott a jelző.

Balassa gurult a vizes töltésen. Amikor felállt, valaki halkán megkérdezte.

- Megütötted magad?

Halász kuksolt az árokban. Balassa meglepetten mondta.

- Nem... Hogy kerülsz ide?

- Gondoltam, megnézek...

- Ha felfedeznek, véged! - Halász akart valamit mondani, de Balassa megelőzte. - Leütöttek egy vasutat. Ha lehet keresd meg. Be kellene kötözni.

- Jó - bólintott a százados, aztán a teherautó felé mutatott.

- Gyorsan, gyorsan, Hód! És... és segítsen a szerencse ördöge!

Vége

Folytatás a következő kötetünkbe: Hód és a szerencse ördöge